

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 8 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ AUGUSTI 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Foto av dopfunten i templet i Vernal, Utah, av Tamra H Ratiet. *Infällningar:* Foto av president Hinckley, av Jed A Clark; foto av templet i Apia, Samoa, av William Holdman.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG
Fotoillustration Craig Dimond.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: VAD DETTA VERK HANDLAR OM
GORDON B HINCKLEY
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: FINN GLÄDJE I TJÄNANDE OCH GODA
GÄRNINGAR
- 26 JAG ÄLSKAR MITT TROTSIGA BARN ANONYM
- 30 LÄRAN OM TEMPELTJÄNST DAVID E SORENSEN
- 38 DET VAL SOM INLEDDE VÅR JORDISKA TILLVARO JESS L CHRISTENSEN
- 42 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: "KYRKANS STYRKA"
HERRENS PROFET MARIA SONIA P ANTIQUEÑA
"KALLA MIG BARA BRODER" JOSÉ BATALLER SALA
ÄGG OCH KÄRLEK I PRESENT CLAUDIA WAITE RICHARDS
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA AUGUSTI 2002

UNGDOMSSIDORNA

- 8 VÄNKRAFT I NYA ZEELAND SHANNA GHAZNAVI
- 12 ATT FÖRVÄRVA KUNSKAP OCH FÖRMÅGAN ATT ANVÄNDA DEN FÖRSTÅNDIGT
RICHARD G SCOTT
- 20 LIAHONA-KLASSIKER: DE KOMMER ATT ÄLSKA DIG! LEGRAND RICHARDS
- 22 FRÅGOR OCH SVAR: HUR HJÄLPER JAG MINA VÄNNER FÖRSTÅ ATT JAG ÄR
KRISTEN?
- 47 VISSTE DU DET HÄR?

LILLA STJÄRNAN

- 2 KOM, LYSSNA TILL PROFETENS RÖST: TEMPLETS INFLYTANDE
THOMAS S MONSON
- 4 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: FARISÉN OCH PUBLIKANEN;
JESUS VÄLSIGNAR BARNEN
- 8 FÖR SMÅ VÄNNER: MIN MINNESBOK LORI STEVENS
- 10 ROLIGA SIDAN: RÖDA HAVET – EN ACTIONSCEN
- 12 SAMLINGSSTUNDEN: "BARNENS HJÄRTAN" VICKI F MATSUMORI
- 14 TÖRST RUTHANNE G BRIDGES

SE SIDAN 12

SE SIDAN 42

SE LILLA STJÄRNAN, SIDAN 2

Augusti 2002 • Årgång 126 • Nummer 8
LIAHONA 22988 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharrt Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Utlandsgatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,

Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,

UT 84150-3223, USA; eller e-mail till

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

Augusti 2002 Vol. 128 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

GE ALDRIG UPP

Juninumret 2000 av *Liahona* (engelska)
betyder mycket för mig, i synnerhet den
kraftfulla artikeln "Ge inte upp er frimodighet"
av äldste Jeffrey R Holland. Jag
fortsätter att studera *Liahona* när jag har
särskilt stort behov av evangeliets kraft och
tröst. När jag tänker på äldste Hollands
artikel inser jag att vi kan fortsätta att
kämpa och inte ge upp.

Ekpo Akiba,

Okokomaiko gren,

Lagos stav, Nigeria

FÖRBEREDA SIG FÖR TEMPLETS

VÄLSIGNALSER

Jag bor i Filippinerna så generalkonferensen
äger rum långt bort från mitt hem.
Men med hjälp av *Liahona* (engelska) kan
jag läsa alla generalauktoriternas budskap.
Jag älskar att läsa alla konferenstalen.

Äldste Russell M Nelsons tal "Personlig
förberedelse för tempelvälsignelser" i juli-
numret 2001 var till särskilt stor hjälp för
mig. Jag älskar att få åka till templet i
Manila, och jag förbereder mig nu för att få
min begåvning. Jag vet att om vi tar emot
alla tempelförordningar och håller våra
förbund kan vi bo hos vår himmelske Fader
och Jesus Kristus.

John Mark A Cabrera,

Liozons gren,

Iba distrikt, Filippinerna

FÖRSÖK ATT ALLTID GÖRA GOTT

Jag är så tacksam att jag har *Liahona*
(spanska). Den är en källa till inspiration
och kraft. Jag är tacksam mot alla våra
ledare som har gjort det möjligt för oss att
få denna kompass på vårt eget språk.
Artikeln "En benägenhet att göra gott" av
äldste Spencer J Condie i juninumret 2001
inspirerade mig att kämpa vidare.

José Luis Gullo Prieto,

Upata gren,

Guayana stav, Venezuela

TACKSAM FÖR PRESIDENT HINCKLEYS

BUDSKAP

Jag vill tacka er för de underbara konfe-
renstalen i julinumret 2001 av *Liahona*
(spanska). De hjälper mig att känna
Andens påverkan, och Anden vittnar för
mig om att kyrkan är sann. Jag är djupt
tacksam för president Gordon B Hinckleys
budskap i vilka han ber oss att vara bättre
medlemmar.

Martín Valiente Nieves,

Talara gren,

Talara distrikt, Peru

VAD DETTA VERK HANDLAR OM

President Gordon B Hinckley

Jag skulle vilja dela med mig av ett brev som hamnade på mitt skrivbord för många år sedan. Jag har bytt ut namnen för att bevara personernas anonymitet och har förkortat det något och därvid gjort en del omskrivningar.

Brevet lyder:

”Käre president Hinckley!

När jag träffade dig i hissen på sjukhuset kände jag starkt att jag skulle skriva till dig och berätta om något av det som har hänt mig.

När jag var i 16- eller 17-årsåldern brydde jag mig inte om kyrkan och ville inte ha någonting med den att göra. Men en biskop som brydde sig om mig kom och bad mig att hjälpa till att bygga kulisser till en musical. Jag sade naturligtvis nej.

Tio dagar senare kom biskopen tillbaka och bad mig ännu en gång att bygga kulisserna. Än en gång sade jag nej. Men då förklarade han att han också hade bett andra, men de hade sagt att de inte visste hur man gjorde. Han lät mig förstå att de behövde min hjälp. Till sist gav jag med mig och började bygga kulisserna.

När jag var färdig, sade jag: ’Där har du dina kulisser.’ Jag beslöt mig för att jag hade gjort min del. Men biskopen envisades med att säga att eftersom musicalen

också skulle uppföras i andra församlingar, behövde de min hjälp med att varsamt flytta kulisserna från församling till församling och se till att de blev riktigt uppställda. Så till sist gav jag med mig igen.

Den där biskopen höll mig sysselsatt länge, och ganska snart började jag tycka att det var roligt att få hjälpa till. Sedan flyttade han och vi fick en ny biskop. Den nye biskopen fortsatte där den andra hade slutat och höll efter mig han med.

Biskop Smith hade bett mig att gå på mission, men jag kunde inte bestämma mig. Biskop Sorensen bad mig också att gå, och till sist beslöt jag mig för att göra det.

Sedan gick biskopen och jag till mamma och pappa och berättade om mitt beslut. De sade till biskopen att de inte kunde betala för min mission. Pappa sade till biskopen att om jag verkligen ville gå, fick jag arbeta och spara och själv betala för min mission.

Min syn var inte den bästa, som du vet, och jag måste alltid få skjuts om jag ville någonstans. När jag blev sexton ville jag mer än något annat kunna köra bil. Pappa gick med mig till flera ögonläkare, alltid med samma resultat. Jag var nästan blind på höger öga och halvblind på vänster och led av astigmatism. Så det var inte någon lätt uppgift att tjäna ihop tillräckligt med pengar till en mission. Jag arbetade på skyltavdelningen i ett varuhus i

cirka ett halvår för att spara pengar. Till sist tyckte biskopen att det var dags att jag kom i väg, så vi gick och talade med mina föräldrar igen. Jag hade sparat ihop tusen dollar, och biskopen sade till pappa att äldstekvorumet skulle bekosta resten. Pappa satt där en stund och sedan sade han att om det var någon som skulle bekosta sin sons mission, så var det han. Jag fyllde i formulären och fick min kallelse.

Jag åkte till Japan. Jag älskade människorna där och mina missionsupplevelser. Mina kamrater och jag döpte många in i kyrkan. När jag kom hem började jag arbeta på skyltavdelningen igen. Medan jag arbetade där såg jag varje gång jag gick på lunch en ung kvinna gå gatan fram. Tydligt arbetade hon i närheten. Jag visste att jag hade träffat henne någonstans men kunde inte placera henne.

Sedan kom en av mina missionärskamrater hem, och så småningom började vi umgås privat. Naturligtvis måste han alltid vara den som körde, med tanke på min dåliga syn. En kväll ringde han och ville att vi skulle gå ut tillsammans med varsin flicka. Desperat ringde jag runt för att få tag på någon. Vi gick på en fest, och gissa vem han hade tagit med sig. Just precis: syster Marilyn Jones, som också hade varit i Japan och som jag nu kom ihåg att jag hade träffat där vid något tillfälle. Hon var den flicka jag hade gått förbi på gatan i flera månader och inte känt igen.

En kort tid senare åkte jag till Kalifornien med min familj och stannade där i två veckor. När jag kom hem fick jag reda på att min missionärskamrat hade börjat sällskapa med den flicka som jag hade tagit med till festen. Vänta du bara, tänkte jag, och ringde och bjöd ut Marilyn. Det var inte lätt med tanke på att jag inte kunde köra bil, så min yngre syster fick köra. Tillsammans med åtta andra ungdomar gick vi på en basebollmatch. Det kunde ha avskräckt vilken ung kvinna som helst från att träffa mig igen, men jag försökte på nytt och bjöd med henne på en familjeutflykt.

Till slut kom dagen när vi skulle gå ut ensamma. Pappa fick köra mig och hämta Marilyn. Därefter körde

vi hem honom och sedan gick vi ut. Därefter åkte vi och hämtade pappa, som körde hem Marilyn, och sedan åkte vi hem igen. Vid nästa träff friade jag till henne. Hon sade nej. Jag gick ut med henne några gånger till och friade några gånger till, och till sist fick jag ett kanske till svar. Jag tyckte det var ett steg i rätt riktning och fortsatte att envisas. Sex månader efter att vi hade börjat sällskapa gifte vi oss i templet i Salt Lake City.

President Hinckley, jag trodde att jag älskade henne vid det tillfället, men sjutton år senare inser jag att jag älskar henne mer än jag någonsin hade kunnat föreställa mig. Vi har nu fem underbara barn.

Jag har haft många ämbeten i kyrkan som körledare, alla ämbeten i äldstekvorumet, assisterande församlingsskamrer, missionsledare, verkställande sekreterare, och nu är jag rådgivare i biskopsrådet.

Jag arbetar fortfarande på skyltavdelningen i varuhuset. Jag köpte ett litet hus för tretton år sedan, som krympte i takt med att familjen växte. Jag insåg att jag måste göra någonting, så jag byggde till huset och gjorde det dubbelt så stort. Jag började med det här för tre år sedan och har arbetat på det ända sedan dess. Jag tycker det börjar arta sig bra.

Och nu kommer det mest förunderliga av allt. För två år sedan i juni gick jag till en ny ögonläkare, som undersökte mina ögon och frågade vilka förbehåll jag hade i mitt körkort. Jag sade att jag inte hade något körkort. Han sade att min synförmåga förmodligen skulle räcka.

Jag satt där chockad, och min hustru sade: "Betyder det att han kan ta körkort?" Läkaren sade: "Jag ser inga hinder." Dagen därpå anmälde min hustru mig till en körskola. När jag hade avslutat kursen gick jag för att få mitt körkort. De testade min syn. I ett kort brev hade ögonläkaren gjort ett utlåtande om min syn och skrivit att jag kanske inte borde köra i mörker. Tjänstemannen som handhade provet satte upp bokstäverna och jag läste dem direkt. Han gick och pratade med sin överordnade och kom tillbaka och godkände mitt körkort med ett enda litet förbehåll.

President Hinckley, Herren har välsignat mig mer än jag någonsin kan förtjäna. Man säger att jag har haft tur som kan se så mycket bättre nu, men jag vet att det är Herrens verk. Jag känner att det beror på att jag har försökt tjäna Herren och göra vad jag kan för att bygga upp hans rike här på jorden. Jag är säker på att det finns tillfällen när han är besviken på mig, och det med rätta. Men jag tänker försöka göra mitt bästa och bli värdig hans välsignelser över mig och min familj.”

Vårt ansvar är att skapa självtillit, att främja och omhulda lyckliga hem där fäder och mödrar älskar och respekterar varandra och barn växer upp i en anda av frid, tillgivenhet och uppskattning.

Han avslutar med ett tack och ett vittnesbörd och undertecknar brevet med sitt namn. Jag har delat med mig av detta långa brev därför att jag känner att det på ett sådant enkelt men ändå värtaligt sätt beskriver vad detta verk handlar om.

VÅRT ANSVAR

I enlighet med det heliga och tvingande ansvar vi har som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka, är vårt verk ett återlösungsverk, att lyfta och frälsa dem som behöver hjälp. Vår uppgift är att få dem av våra medlemmar att sikta högre som misslyckas med att förverkliga sina stora inreboende möjligheter. Vårt ansvar är att skapa självtillit, att främja och omhulda lyckliga hem där fäder och mödrar älskar och respekterar varandra och barn växer upp i en anda av frid, tillgivenhet och uppskattning.

Om ni tänker på det jag just skildrade, minns ni att den här mannen, när han var 16 eller 17 år gammal, levde planlöst och farligt, som så många unga män gör i den åldern. Han gick på den breda väg som leder till fördärvet. Hans biskop märkte vart han var på väg. Som den bedjande och engagerade man han var, insåg han pojken konstnärliga talang och fann ett sätt att uppmana honom att använda den talangen i kyrkans tjänst. Den biskopen var klok nog att veta att de flesta unga män tackar ja till en uppgift när de vet att de behövs. Ingen annan i församlingen kunde bygga just de kulisser som biskopen ville ha. Det kunde bara den här mindre aktive pojken, och biskopen berömde och sporade honom och sade att han behövde hans hjälp.

Det här är en viktig nyckel till aktivering av många som har hamnat vid sidan om. Var och en har någon talang som kan användas. Det är ledarnas uppgift att para ihop dessa talanger med de behov som finns och sedan komma med en uppmaning. Pojken i det här brevet, som jag kallar Jack, lydde, och han fann snart att han gick i samma riktning som kyrkan och inte åt motsatt håll.

Sedan kom uppmaningen att gå på mission. Jack, som nu vant sig vid att säga ja i stället för nej, svarade

ja. Fadern var inte helt omvänd och sade att hans son skulle själv få tjäna ihop det som behövdes. Det var egentligen inte så dåligt. Det fanns någonting gott i kravet att sonen skulle klara sig själv. Han började arbeta, han skaffade fram mycket av det som behövdes, han sparade sina pengar. Och när Jack hade fått ihop tusen dollar kände biskopen, återigen under inspiration, att det var dags för Jack att komma i väg. Jacks bröder i äldstestamentet skulle, som sig bör, hjälpa till. Men fadern, som hade väckts till medvetande dels om den stolthet han kunde känna över sin son, dels om de plikter han hade mot honom, ville nu visa vad han dög till. Det vill vanligtvis män om man nalkas dem på rätt sätt.

EVANGELIETS KÄRNA

Jag träffade Jack för första gången i Japan när han verkade där som missionär. Jag intervjuade honom vid två eller tre tillfällen. Det var innan vi hade missionskolorna. På den tiden skickades unga män och kvinnor i väg utan språkstudier; de kastade sig helt enkelt in i arbetet när de kom fram. Jag förundrades över att den här unge mannen som hade så dålig syn kunde sätta sig in i ett så svårt språk och tala det så kraftfullt. Bakom det låg stora ansträngningar och stor hängivenhet och framför allt ödmjukhet och tillit till Herren med ivriga böner och vädjanden om hjälp.

Med fog kan jag säga, ty jag bevittnade det, att ett under skett i hans fall, liksom i många andras fall.

I Japan träffade jag också för första gången och intervjuade vid ett flertal tillfällen den unga kvinna han senare skulle komma att gifta sig med. Hon utstrålade en underbar ande, en djup tro och en stark plikt-känsla. Deras bekantskap på missionsfältet inskränkte sig till att de såg varandra vid ett tillfälle. De arbetade långt ifrån varandra. Men deras upplevelser gav dem en gemensam provosten – ett nytt språk på vilket de båda hade lärt sig att dela med sig av sitt vittnesbörd åt andra, medan de arbetade för denna stora och osjälviska sak: att tjäna vår himmelske Faders barn.

Som han skrev i sitt brev gifte de sig i templet i Salt Lake City. Båda visste de att det var endast i Herrens hus och med det heliga prästadömetts myndighet som de kunde förenas i äktenskap för tid och all evighet i ett förbund som döden inte kan bryta och tiden inte förgöra. De önskade sig endast det bästa för egen del. De nöjde sig inte med någonting mindre. Det hedrar dem båda att de har förblivit de heliga förbund trogna som de slöt i Herrens hus.

De fem vackra barnen är en prydnad för deras äktenskap. Det är en familj där man älskar och uppskattar och respekterar varandra. De har levt i en anda av självtillit. I det lilla huset, som de har byggt till, samlas far och mor och barnen och rådgör med varandra och lär sig av varandra. Det är ett hem där man läser skrifterna. Det är ett hem där man ber tillsammans som familj och enskilt. Det är ett hem där man får lära sig att tjäna genom undervisning och förebild. Det är ett enkelt hem och det är en anspråkslös familj. Där finns inte gott om pengar, men där finns ett överflöd av frid och godhet och kärlek. Barnen som växer upp där fostras och förmanas i Herren (se Efesierbrevet 6:4). Fadern tjänar troget i kyrkan. Under alla dessa år har han tackat ja till varje kallelse han har fått. Modern likaså. De är goda medborgare. De lever i fred med sina grannar. De älskar Herren. De älskar livet. De älskar varandra.

De har fått bevittna ett underverk i och med förbättrandet av hans syn. De vet att det är en god och nådig Guds förtjänst. Helbrägdagörelsens och återställsens kraft hör också till kärnan i evangeliet, åtföljd av erkänsla och tack.

BEHOVET ATT BEHÅLLA FLER MEDLEMMAR

Är det inte det som är syftet med detta verk? Frälsaren sade: "Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd" (Johannes 10:10). Utan att ha stort överflöd på det som hör världen till, har dessa mina vänner ett liv i överflöd. Det är sådana människor som är kyrkans styrka. I sitt hjärta har de en stilla och fast övertygelse om att Gud

Vårt verk är ett stort återlösningsverk. Vi måste alla göra mer eftersom följderna är så påfallande och varaktiga.

lever och att vi är ansvariga inför honom, att Jesus är Kristus, vägen och sanningen och livet (se Johannes 14:6), att detta verk är *deras* verk, att det är sant, att glädje och frid och läkedom är en följd av att vi vandrar i lydnad till Guds bud (se L&F 89:18), såsom de framställs i kyrkans lära.

Jag vet inte om de två män som tjänade som Jacks biskopar vet vad det blivit av honom. Om de vet var han är, torde de känna en ljuv tillfredsställelse i hjärtat. Det finns tusentals biskopar som i likhet med dessa två tjänar natt och dag i detta stora aktiveringsverk. Och det finns tiotusentals som Jack i denna kyrka vars hjärta berörs och som förs tillbaka till aktivitet tack vare biskopars och andras stora omsorger, en lågmäld kärleksyttring och en uppmaning att tjäna. Men många, många fler behöver liknande uppmärksamhet.

Detta vårt verk är ett stort återlösningsverk. Vi måste

alla göra mer eftersom följderna är så påfallande och varaktiga. Detta är vår Faders verk, och han har gett oss den gudomliga befallningen att söka upp och stärka de behövande och svaga. När vi gör det kommer våra medlemmars hem att uppfyllas av större kärlek. Och vårt land, vilket det än må vara, kommer att stärkas på grund av sådana människors dygd. Och kyrkan och Guds rike kommer att rulla fram i majestät och kraft i enlighet med dess gudagivna uppdrag. □

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARNA

1. Vårt verk är ett återlösningsverk, att lyfta och frälsa dem som behöver hjälp. Vår uppgift är att få dem av våra medlemmar att sikta högre som misslyckas med att förverkliga sina stora inneboende möjligheter.

2. Det finns tiotusentals i denna kyrka vars hjärta har berörts och som har förts tillbaka till aktivitet tack vare andras stora omsorger, en lågmäld kärleksyttring och en uppmaning att tjäna.

3. Vi måste alla göra mer för att hjälpa dem som behöver vår omsorg.

VÄNKRAFT

i Nya Zeeland

Att vara en bra vän betyder ibland att vara en bra missionär.

Shanna Ghaznavi
FOTO FÖRFATTAREN

Jaslyn Simpson tog ett språng i tro i en bikupsklass med bara två unga kvinnor. Under en lektion om missionsarbete blev klassen i Crofton Downs församling i Wellingtons stav uppmanad av rådgivande till Bikupan att ta med sig en vän till kyrkan. Jaslyn bestämde sig för att göra det.

"Jag visste att någonting saknades i Amys liv", säger Jaslyn, "och därför visste jag att jag skulle prata med henne om evangeliet." Detta lilla kärleksbevis kom att leda till en större förändring i hennes bästa vän Amy Valentines liv. Amy följde med till kyrkan första gången Jaslyn bjöd in henne, och hon fortsatte att gå till söndagsmötena och veckoaktiviteterna under de närmaste två månaderna, tills Jaslyn och hennes familj flyttade till Sydney i Australien.

"Jag hade ingen kristen bakgrund och visste inte hur man bad", säger Amy. "Men redan innan Jaslyn och hennes familj flyttade, bestämde jag mig för att fortsätta att gå till kyrkan även utan dem. Vid det laget kände jag andra i församlingen."

En av dem var Michelle Broczek, den andra bikupsflickan i Crofton Downs församling. Michelle inbjöd Amy att få undervisning av missionärerna hemma hos sig. Amy döptes när hon var 13, efter att ha fått tillstånd av sina föräldrar. Det var för fem år sedan.

Men övergången var inte lätt. "Både före och efter mitt dop hade jag svårt att anpassa mig", säger hon. Michelles vänskap och kärlek hjälpte Amy att hålla fast vid evangeliet trots att hennes familj och andra vänner inte var medlemmar. "Michelle är en sån fantastisk förebild", säger Amy. "Det hjälpte mig mer än något annat."

"Jag har alltid varit sådan", säger Michelle. "Jag ändrade mig inte bara för att Amy gick med i kyrkan."

Michelle vet att det är viktigt att vara en förebild, särskilt för att stärka undersökare och nya medlemmar i kyrkan. "Fortsätt att arbeta med ditt vittnesbörd och med dig själv och var uppmärksam på småsakerna du gör", säger hon.

Amy och Michelle hämtar kraft från varandra, men de har också ett eget starkt vittnesbörd. De ger ofta bort exemplar av Mormons bok som de har skrivit sitt vittnesbörd i.

KÄRLEK I HEMMET

Även om Amy har ett starkt vittnesbörd om evangeliet tycker hon att det är svårt att vara den enda medlemmen i sin familj. Även om hon kunnat dela med sig av evangeliet åt sina skolkamrater, är det svårare att göra det till familjen. "Jag ser på mina föräldrar som en förebild", säger hon. "Det blir liksom ombytta roller när jag försöker lära dem mer om evangeliet."

Eftersom de andra i hennes familj inte är medlemmar i kyrkan är målet

A full-page photograph of two young women standing outdoors. The woman on the left is wearing a dark blue long-sleeved shirt and a watch. The woman on the right is wearing a black t-shirt and a watch. They are both smiling. The background shows a body of water and a hillside with houses.

Efter att en vän hjälpt Amy Valentine (höger) att bli bekant med kyrkan, gav Michelle Broczek (vänster) henne stöd och vänskap.

att gifta sig i templet ytterst viktigt för Amy. Hon vill ha en familj som är stark i evangeliet och göra allt det som hon inte kan göra nu, som till exempel att studera skrifterna tillsammans som familj och ha hemafton.

KRISTLIG KÄRLEK

Amy fortsätter att försöka dela med sig av evangeliet åt sin familj, och hon hoppas att hennes exempel och aktivitet i kyrkan så småningom

kommer att påverka dem. Hon håller sig aktiv genom att be ofta och hämtar kraft från Unga kvinnors program.

Nu när hon är Laurel har Amy valt en värdering som hon hoppas ska hjälpa henne att komma närmare Kristus. "Det här året koncentrerar jag mig på att bättre lära känna Jesus Kristus", säger hon. Eftersom hon insåg att det gör vi genom att efterlikna honom, gjorde Amy med hjälp

av skrifterna en lista med alla Kristi egenskaper hon kunde komma på. Hon kom fram till egenskaper som tro, kärlek och storsinnet, och försöker nu utveckla var och en av egenskaperna på listan, en i sänder.

Amys råd till den som befinner sig en liknande situation är: "Studera skrifterna flitigt. Skaffa dig ett eget vittnesbörd och egna insikter i evangeliet. Förlita dig inte på andra, det är *dig* det hänger på. Förtrösta alltid

på din himmelske Faders hjälp. Han kommer att ge dig de insikter och välsignelser du behöver.”

ETT KÄRLEKSVERK

De unga kvinnorna i Amys församling är alla överens om att hennes liv är ett kärleksverk. ”Alla skulle behöva en vän som Amy som är så engagerad i evangeliet. Hon älskar evangeliet”, säger Kelly Butters,

Nu delar Amy (andra fr v), Michelle (mitten) och andra unga kvinnor i staven med sig av evangeliet och sitt vittnesbörd.

som för en kort tid sedan lämnade Unga kvinnor och började i Hjälpföreningens program.

Eftersom någon delade med sig av evangeliet åt henne, känner Amy att hon måste dela med sig av evangeliet åt andra. Hon och Michelle och de andra unga kvinnorna i staven har hjälpt missionärerna att vänskapskontakta, och de fortsätter att dela med sig av evangeliet och sitt vittnesbörd.

Det språng i tro som Jaslyn tog för fem år sedan har påverkat Amys liv i grunden. Och det fortsätter att vara till välsignelse för andra genom Amys förebild och vittnesbörd. □

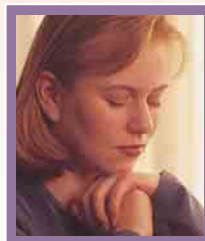
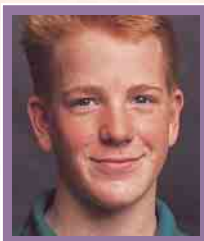
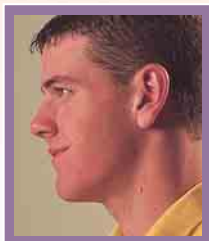

En INBJUDAN!

Vill ni försöka kontakta och föra en annan ung kvinna till full aktivitet i kyrkan under det kommande året? Säkert känner var och en av er en flicka som inte är så aktiv, eller en nyomvänd eller någon som inte är medlem. Vi ber er tala med en annan ung kvinna och berätta om Jesu Kristi evangelium för henne, så att hon också kan njuta av de ljuva och himmelska välsignelserna. . . . Tänk om var och en av er ville acceptera denna inbjudan och kontakta och föra in bara en enda, då kan vi nästa år ha dubbelt så många aktiva unga kvinnor! Låt den Helige Anden vägleda er i denna uppgift. Era föräldrar och ledare kommer också att hjälpa er att veta vad ni ska göra och hur ni ska göra det.” – Margaret D Nadauld, Unga kvinnors generalpresident (”En tröstare, en vägledare och ett vittne”, *Liahona*, jul 2001, s 111) □

ATT FÖRVÄRVA KUNSKAP OCH FÖRMÅGAN ATT ANVÄNDA DEN FÖRSTÅNDIGT

Vi kan lära oss livsviktiga saker av det vi hör och ser och särskilt av det vi känner när den Helige Anden påverkar oss.

Äldste Richard G Scott

i de tolv apostlarnas kvorum

Det är min avsikt att hjälpa er att erhålla djup glädje och lycka medan livet utvecklar sig på ett givande sätt. Om ni redan har en sådan glädje i livet, blir mitt budskap en bekräftelse på det som ni redan har haft förmånen att få lära er och tillämpa. Om en sådan glädje ännu inte är typisk för ert liv kommer jag att föreslå sanningar som hjälper er finna bestående lycka.

Först av allt vill jag redogöra för en princip som rätt förstådd och konsekvent tillämpad kommer att ge er enorma välsignelser hela livet igenom. Den är varken svår för mig att förklara eller svår för er att förstå. Men det krävs avsevärda och resoluta ansträngningar av er, om ni ska kunna få ut det mesta möjliga av vad den principen

har att erbjuda. Med den till hjälp kan ni lära er livsviktiga sanningar som kommer att skänka er större och varaktig glädje och göra ert liv mer produktivt och meningsfullt.

Jag ska konsekvent sträva efter att lära mig av det jag hör, ser och känner.

Jag ska skriva ner alla viktiga saker jag lär mig och göra dem.

Ni kan lära er livsviktiga saker av det ni hör och ser och särskilt av det ni känner när den Helige Anden påverkar er. De flesta begränsar sin inläring i första hand till det som de hör eller läser. Var förståndiga. Utveckla förmågan att lära er av det ni ser och i synnerhet av det som den Helige Anden påverkar er att känna. Försök medvetet att lära er av det ni ser och känner, så kommer förmågan att göra det att öka genom konsekvent övning. Be i tro om sådan hjälp. Lev på ett sådant sätt att ni är värdiga att få den. Försök att känna igen den. Skriv på något säkert ställe ner de viktiga saker ni lär er av Anden. Ni kommer att upptäcka att när ni

skriver ner dessa dyrbara förnimmelser, kommer det ofta fler. Dessutom kommer den kunskap ni får att vara tillgänglig hela livet igenom. Var ni än befinner er och vad ni än gör, om det är dag eller natt, så försök alltid att känna igen och låta er påverkas av Andens vägledning. Tacka för den hjälp ni har fått och lyd den. Denna vana kommer att förbättra er förmåga att lära av Anden. Den kommer tillåta Herren att leda ert liv och berika användandet av varje annan förmåga som ligger förborgad inom er.

Om jag hade kunnat förmedla vikten av den princip jag just redogjorde för, skulle jag kunna sluta här, och ni hade dragit den viktigaste nyttan av dessa ord. Det krävs konsekvent ansträngning och övning för att ni ska kunna lära er av det ni ser och känner. Jag föreslår att ni tillämpar den principen redan nu. När jag nu ställer er några grundläggande frågor, som bara ni kan besvara, vill

Skriv på något säkert ställe ner de viktiga saker du lär dig av Anden. Du kommer att upptäcka att när du skriver ner dessa dyrbara förnimmelser, kommer det ofta fler.

ni då tänka på hur ni skulle vilja svara?

Kanske kan ni skriva ner era svar. Be sedan medvetet till Herren om hjälp att uppfatta den vägledning som han vill ge er. Herren tvingar er inte att lära er något, därför måste ni göra bruk av er handlingsfrihet för att ge Anden tillstånd att undervisa er. Fortsätt att söka denna vägledning medan jag föreslår hur ni kan förverkliga era ambitioner. Jag kommer också att föreslå något som på ett kraftfullt sätt kan motivera er till högre prestationer. Det ni skriver ner av dessa förnimmelser blir den mest värdefulla hjälp ni kan få.

Låt oss börja. Här är frågorna:

Vilka grundläggande prioriteter har du i ditt liv?

Vilka svårigheter står du inför i din strävan att förverkliga dina drömmar och ambitioner?

Vad är det som hindrar ditt framåtskridande?

Vad motiverar dig att övervinna frestelser och leva rättfärdigt så att Herren kan vägleda och styrka dig?

När ni överväger resten av mitt råd, försök då att uppfatta eventuella andliga maningar som förmedlar personliga budskap från Herren. Jag kommer nu att tala till var och en av er som om det vore ett samtal mellan fyra ögon då vi utbyter de renaste känslor – som man kan göra när det finns ömsesidigt förtroende och en gemensam övertygelse.

Den viktigaste motivationen hos somliga är att vara populära och göra det som är populärt. Andra som är förståndigare motiveras av kärleken till Frälsaren och hans sanning. De är villiga att kämpa för rätta principer oavsett trycket från någon grupp. Låt mig få illustrera följderna av vart och ett av dessa handlingsmönster.

Nyligen träffade jag en intelligent ung man med enastående föräldrar. Han har stora materiella och andliga resurser till sitt förfogande. Han har inte beslutat sig än om han ska gå på mission. Han valde en bekvämare skolform än universitetet.

På sin fritid gör han bara sådant som han tycker är roligt. Han arbetar inte, för det behöver han inte och det skulle ge honom mindre tid för nöjen. Han gick i

seminariet mest för att ha det gjort och utan någon större tanke på att själv tillämpa den kunskap han fick där. Till sist frågade jag honom:

”Kan jag tala fritt ur hjärtat? Jag vill inte såra dig utan snarare påpeka något. Du gör val i dag som du tycker är ytterst förnuftiga. De tycks ge dig det du vill ha: ett bekvämt liv med nöjen i överflöd och utan större uppföringar för din del. Det kan du göra en tid, men vad du inte inser är att varje beslut du fattar begränsar din framtid. Du eliminerar valmöjligheter. Det kommer en tid, och den är inte alltför avlägsen, när du måste tillbringa resten av ditt liv med att göra sådant som du inte vill göra, på platser där du inte vill vara, och det beror på att du inte har förberett dig. Du tar inte vara på dina möjligheter.”

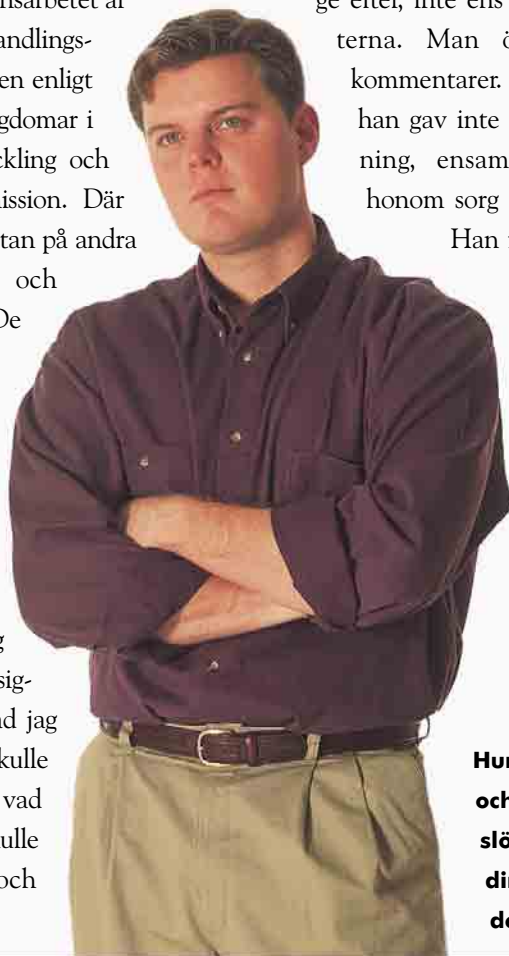
Jag nämnde för honom hur allt det jag i dag värdesätter tog sin början på missionsfältet. Missionsarbetet är inte något vi gör för oss själva. Vi har handlingsfrihet. Vi kan välja vad vi vill göra. Men enligt min mening finns det för de flesta ungdomar i dag ingen bättre möjlighet till utveckling och förberedelse för framtiden än en mission. Där koncentrerar de sig inte på sig själva utan på andra personer. De närmar sig Herren och tillägnar sig verkligen hans lära. De finner personer som är intresserade av budskapet men osäkra på dess värde. De försöker av all förmåga – genom bön och fasta och vittnesbörd – att hjälpa den personen att förändra sitt liv. Allt det kan en mission åstadkomma om den utförs osjälviskt, det kan många vittna om. Jag kände mig manad att ge den unge mannen en välsignelse. När han gick ut ur rummet bad jag innerligt om att Herren på något sätt skulle påverka honom att komma fram till vad som var väsentligast. Något annat skulle begränsa hans framåtskridande och hindra hans lycka.

I bjärt kontrast står en annan ung man. Under årens lopp har jag iakttagit hur hans föräldrar har undervisat honom från tidig barndom om att orubbligt leva efter Guds bud. Genom exempel och förmaningar har de fostrat honom och de andra barnen i sanningen. De uppmuntrade honom att utveckla självdisciplin och göra uppföringar för att uppnå värdiga mål. Denne unge man valde simning som ett sätt att tillägna sig dessa karaktärs-egenskaper. Träningspassen tidigt på morgonen krävde disciplin och uppföringar. Med tiden kom han att utmärka sig inom den idrotten.

Sedan kom utmaningarna. Till exempel ett simmästerskap på en söndag. Skulle han delta? Skulle han göra ett undantag från sin regel att inte simma på söndagar, för att hjälpa sitt lag att vinna mästerskapet? Nej, han tänkte inte

ge efter, inte ens under intensivt tryck från kamraterna. Man överöste honom med hånfulla kommentarer. Han blev till och med slagen. Men han gav inte efter. Kamraternas avvisande hållning, ensamheten och trycket förorsakade honom sorg och gråt. Men han gav inte efter.

Han fick själv känna på det som vi alla måste uppleva, sanningen i Paulus ord till Timoteus: ”Så kommer också alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas” (2 Timoteus 3:12). Under årens lopp har jag iakttagit hur detta motsägelsefria och rättfärdiga levnadsmönster – sammanvävt av hundratals riktiga beslut, somliga under stora svårigheter – har utvecklat karaktärsstyrka och

Hur kan du se med större skärpa och få mer hjälp från andra sidan slöjan, så att du kan förverkliga dina ambitioner? Här är åtta av de många källorna till hjälp.

förmåga hos honom. Nu, som missionär, uppskattas han av sina kamrater för sin arbetskapacitet, sin kunskap om sanningen, sin orubbliga hängivenhet och sin beslutsamhet att dela med sig av evangeliet. Den som tidigare förkastades av sina kamrater har nu blivit en ledare för sina kamrater.

Finns det ett budskap till dig i dessa exempel? Hur kan du se med större skärpa och få mer hjälp från andra sidan slöjan, så att du kan förverkliga dina ambitioner? Får jag påminna dig om åtta av de många källorna till hjälp.

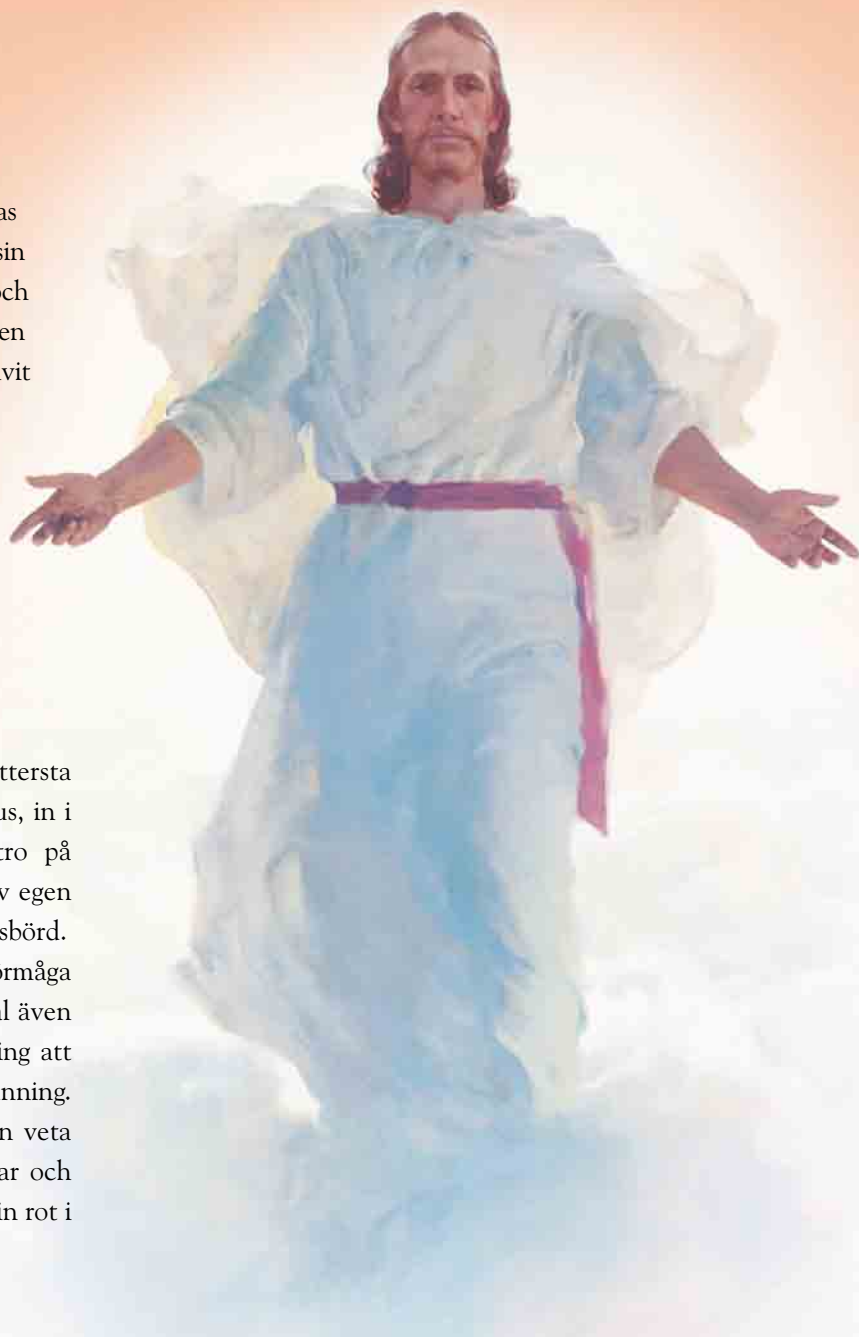
FÖR DET FÖRSTA: TRO PÅ JESUS KRISTUS

Du kommer alltid att behöva gå till den yttersta gränsen för din kunskaps och ditt vittnesbörds ljus, in i trons halvdager. Du kommer att ombes att tro på sanningar som du ännu inte har kunnat bevisa av egen erfarenhet eller genom den Helige Andens vittnesbörd.

Utöva tro på Jesus Kristus och hans oändliga förmåga att välsigna. Tron får oss att handla, att uppnå mål även när knappt någonting tyder på att vi har anledning att hoppas på framgång. Tro är orubblig tillit till sanning. Därför är den en kraftkälla med vars hjälp vi kan veta enkla men samtidigt djupgående viktiga sanningar och att ha tron att leva efter dem. Varaktig lycka har sin rot i oföränderlig sanning som efterlevs i tro.

FÖR DET ANDRA: LEDANDE PRINCIPER

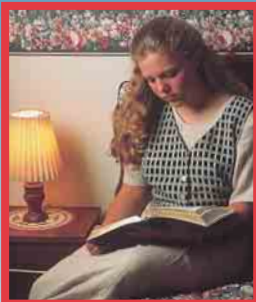
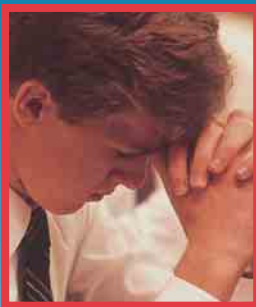
Du har förmodligen uppställt en samling ledande principer för ditt liv. Om inte, så gör det nu. Med sådana normer kommer du inte att fatta felaktiga beslut med basis av omständigheter eller vardagslivets påfrestningar. Principer som du är besluten att leva efter, håller dig på rätt spår. Grunda dem på Jesu Kristi lära. Allteftersom du använder dig av dina principer, var då ärlig mot dig själv. Tragedier, besvikelser och misslyckanden blir följderna då vi är oärliga mot oss själva och mot Herren.

Utöva tro på Jesus Kristus och hans oändliga förmåga att välsigna. Tron får oss att handla, att uppnå mål även när knappt någonting tyder på att vi har anledning att hoppas på framgång.

Rucka aldrig på dina principer. Styrka och trygghet blir resultatet om du inte gör några undantag. Även om omständigheter kan tyckas ursäktas att du avviker något från dem, så gör det inte. Ursäkter får oss att ta någonting som är sant och förvränga det för att rättfärdiga

ogiltiga undantag. Med hjälp av ursäakter leder Satan oss bort från sanningen. Svårigheter uppstår i livet när vi menar att små avvikelser från normen rättfärdigas av omständigheterna. Människor som lever för stunden fattar beslut som grundar sig på omständigheter eller vad någon annan frestar dem att göra. Sådana personer är dömda att så småningom bryta mot eviga lagar och urholka livets stora möjligheter. Det kan tyckas som om de skaffar sig fördelar, men dessa är kortvariga. De förlorar det som skänker evig lycka. När du centrerar ditt liv kring sanningen tillförsäkras du framgång och lycka.

sanningarna, blir de en livsviktig källa till värdig motivation. Du kommer att öka ditt mod att göra det rätta. Din beslutsamhet att hålla fast vid de viktigaste prioriteterna i livet kommer att stärkas.

Skrifterna bekräftar på ett värtaligt sätt hur sanning som konsekvent efterlevs öppnar dörren för inspiration att veta vad vi ska göra, och ger vid behov den gudomliga kraften att göra det. När du begrundar hur Herren stärkte andras förmåga att övervinna svårigheter, tvivel och överväldigande utmaningar, kommer den Helige Anden att bekräfta att dessa upplevelser är sanna. Du kommer att veta att det finns liknande hjälp för dig.

FÖR DET TREDJE: BÖN

Du har funnit att bönen kan vara en källa till stor tröst, vägledning och uthållighet. Alltför ofta i vardagslivets rutiner kan du frestas att uppsända snabba, mekaniska böner utan värde. Böner som skänker tröst, vederkvickelse, vägledning och stor inre kraft liknar Enos böner. Han undervisade om vikten att be med "tro på Kristus" och att flitigt "hålla [hans] bud" (Enos 1:8, 10). Följande ord visar hur vi bör be om någonting väsentligt:

"Min tro på Herren [blev] orubblig; och jag bad till honom i mången lång kamp . . .

När jag hade bett och arbetat med all flit, sade Herren till mig: Jag vill giva dig vad du önskar för din tros skull" (Enos 1:11–12; kursiveringen tillagd).

När du känner dig manad att be Herren om något på det sättet, kommer du ofta att få mer insikt och hjälp än du förväntade dig.

FÖR DET FJÄRDE: SKRIFTERNA

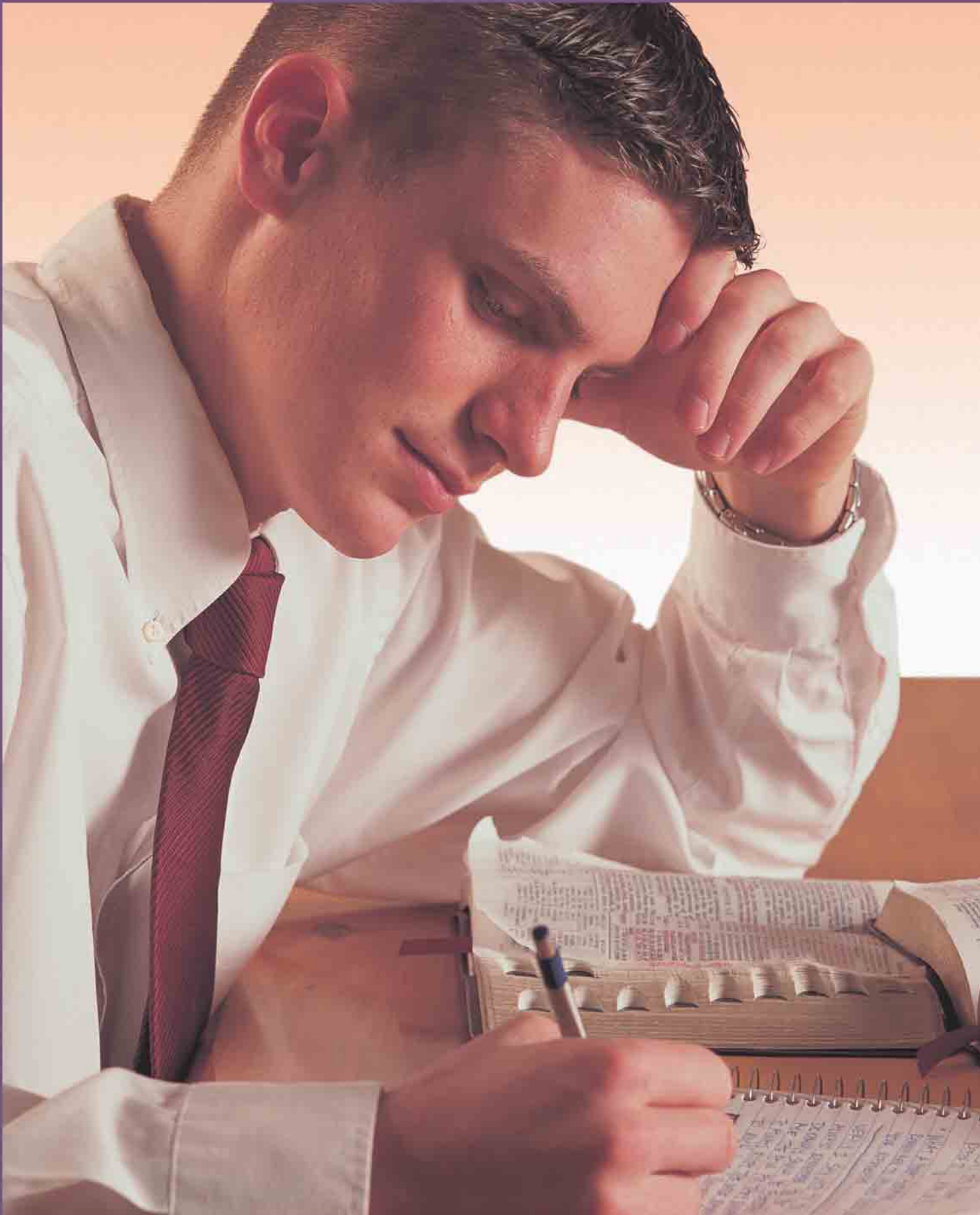
Skrifterna är en utmärkt källa till insikt och styrka, om de begrundas med tro på Frälsaren. De stärker vår tro på sanningen. När vi flitigt tillämpar de uppenbarade

FÖR DET FEMTE: GUDSDYRKAN I TEMPLET

Att dyrka Gud i templet är ett annat ytterst viktigt sätt att förbättra din förmåga att förstå och leva efter eviga sanningar. Endast genom att motta alla tempelförordningar och leva efter förbunden som ingås i templet kan du inträda i den högsta härligheten och få det största måttet av evig lycka. Att vistas i templet har ett lugnande och tröstande inflytande som skapar frid och belåtenhet. Det bidrar med en omgivning för inspiration som svar på böner. Den åtföljande släktsforskningen ger liknande välsignelser.

FÖR DET SJÄTTE: MORALISK RENHET

Ditt mål att vara moraliskt ren är av stor vikt för att finna bestående lycka. Genom dina dagliga val bestämmer du om du ska uppnå den. Samla kraft genom att minnas att du kan göra vad än Herren ber dig om. När du behöver styrka och ber om den, kommer han att hjälpa dig att hålla detta livsviktiga bud. När du gör allt du kan, kommer din tillit till honom att ge dig förmågan att övervinna alla hinder.

Du behöver ett lugnt och rofyllt ställe dit du kan dra dig tillbaka och då och då begrunda och låta Herren fastställa i vilken riktning du ska gå. Var och en av oss behöver då och då kontrollera var vi befinner oss och förvissa oss om att vi är på rätt kurs.

FÖR DET SJUNDE: IDOGT ARBETE

Det är en princip för lycka att arbeta hårt och att villigt lyda sanningens principer, i vissheten om att Herren kommer att öppna dörrar när det behövs för att hjälpa oss. Vi måste alla lära oss att betydande framsteg kräver betydliga ansträngningar. Vår Fader kommer inte att våldföra sig på sin plan. Han kommer inte ge eviga välsignelser till dem som vill ha dem men är ovilliga att betala priset.

FÖR DET ÅTTONDE: GOD MUSIK

God musik, och särskilt andlig musik, gör det lättare att förstå andliga ting. Den är upplyftande och får oss att vilja lyda. Den förbereder oss känslomässigt så att vi kan reagera för den Helige Andens maningar. Håll dig borta från det gift som ond musik är.

Dessvärre kan det tyckas som om jag har predikat för dig i vårt samtal. Förlåt mig. Det vill jag inte göra. Jag vill bara dela med mig av det som har skänkt mig oändlig lycka och gett mitt liv en mening.

Jag har ytterligare ett förslag innan jag slutar. Vissa platser är heliga, där det tycks vara lättare att urskilja den Helige Andens vägledning. Templet är en sådan plats. Du kan skapa liknande platser genom ditt sätt att respektera dem och uppföra dig medan du är där. Du behöver ett sådant lugnt och rofyllt ställe dit du kan dra dig tillbaka och då och då begrunda och låta Herren fastställa i vilken riktning du ska gå. Det tycks svårt att finna tid för

begrundan i vardagslivets påfrestningar. Men ett ögonblicks eftertanke kommer att bekräfta för dig att det inte tjänar någonting till hur snabbt du rör dig framåt, om du är på fel väg. Var och en av oss behöver då och då kontrollera var vi befinner oss och förvissa oss om att vi är på rätt kurs. Kanske skulle du tjäna på att snart inventera ditt liv och ställa dig dessa frågor:

Vilka är de högsta prioriteterna i mitt liv?

Hur använder jag min fritid? Ägnar jag konsekvent en del av den åt mina högsta prioriteter?

Finns det något som jag vet att jag inte borde göra? I så fall, ska jag sluta med det genast.

Jag tackar er för att ni ägnat era tankar åt detta budskap och för att ni skrivit ner de förnimmelser ni har fått. Er rättfärdighet kommer att bli till välsignelse för många andra vart ni än går. Jag känner att ni antingen har gjort eller kommer att göra det vi samtalade om. Jag har sparat det viktigaste jag kan göra för er till sist.

Jag bär högtidligt vittnesbörd om att Gud vår Fader lever, att hans plan är fullkomlig. Jag bär vittnesbörd om att när ni höjer er röst i bön, då blir dessa böner hörda. De besvaras bäst om de uppsänds ur ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande. Jag vet att jag en dag kommer att dömas efter hur väl jag vittnar om min bestämda kunskap om Jesus Kristus. Därför bär jag högtidligt vittnesbörd om att tack vare hans försoningsoffer kommer vår himmelske Faders lycksalighetsplan att lyckas. Satans plan är dömd att misslyckas. Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag bär högtidligt vittnesbörd med all förmåga jag har att han lever och att han älskar er. Genom er lydnad kommer han att hjälpa er att finna lycka. □

Från ett tal hållet vid en andakt på Brigham Young-universitetet den 23 januari 2001.

De kommer att älska dig!

Äldste LeGrand Richards (1886–1983)

När jag var en ung man, innan jag ens hade blivit ordinerad till diakon, gick jag till ett av våra församlingsmöten, där två missionärer berättade om sin mission i sydstaterna. När jag gick därifrån kände jag mig som om jag skulle kunna gå till vilket missionsfält som helst i hela världen, om jag bara hade fått en kallelse.

Och jag gick hem, gick in i mitt rum och föll ner på knä. Jag bad Herren att hjälpa mig att leva värdigt så att jag skulle kunna gå på mission när jag hade åldern inne. Och när tåget slutligen lämnade stationen i Salt Lake City och jag var på väg till Holland, var det sista jag sade till mina nära och kära: "Det här är den lyckligaste dagen i mitt liv."

KÄRLEK TILL MISSIONÄRER

Innan jag gav mig av på denna mission, talade president Anthon H Lund (1844–1921), då förste rådgivare i kyrkans första presidentskap, till oss missionärer. Han sade: "Människorna kommer att älska er. . . De kommer att älska er på grund av det som ni ger dem." Jag förstod det inte då, men innan jag lämnade Holland gick jag runt och tog farväl av de heliga och dem som jag hade fört in i kyrkan, och jag måste ha fällt tusen tårar jämfört med när jag tog farväl av mina nära och kära.

I Amsterdam besökte jag till exempel ett hem där jag hade varit den förste missionären, och modern såg upp i mitt ansikte med tårarna rinnande nerför kinderna och sade: "Broder Richards, det var svårt att se min dotter resa till Sion för några månader sedan, men det är

mycket svårare att se *dig* resa." Då tyckte jag mig förstå vad president Lund hade menat när han sade: "De kommer att älska er."

Jag gick för att ta farväl av en man. Han stod rak i sitt lands uniform. Han föll ner på knä och tog min hand i sin och kramade den och kysste den och fuktade den med sina tårar. Och då tyckte jag mig förstå vad president Lund hade menat.

**Äldste LeGrand Richards
verkade som presiderande
biskop och därefter som
medlem av de tolv
apostlarnas kvorum.
Som författaren till *Ett stort
och förunderligt verk* var
han välbekant i kyrkan
för sin kärlek till
missionsarbete.**

GLÄDJEN AV ATT VARA MISSIONÄR

Jag har arbetat mycket med missionärer. Jag har varit på fyra missioner och presiderat över två och rest runt i många av dem. Jag tycker om att höra dessa unga missionärer bära sitt vittnesbörd. En ung man från Oregon sade till exempel på ett vittnesbörds-möte att det inte fanns något företag i denna värld som skulle kunna betala honom en sådan hög lön att han skulle lämna missionsfältet.

Jag fick brev från en missionär i Idaho. Han skrev:

"Det finns inget större verk än missionsarbetet. . . Jag har vigtt mitt liv åt att tjäna Herren. Mitt hjärta flödar över – och just nu flödar mina ögon över av glädjetårar. Det finns ingenting så underbart – ingenting – som att få erfara missionsarbetets glädje och framgång."

Efter allt missionsarbete som jag har upplevt skulle jag inte vilja fostra en pojke utan att skicka honom på mission, för *hans* eget bästa och för att jag tror att vi är skyldiga världen att dela med oss av evangeliets sanningar. □

Från ett tal på generalkonferensen i oktober 1978.

Frågor & svar

Hur hjälper jag mina vänner förstå att jag är kristen?

Några av mina vänner säger att jag inte tror på den riktige Jesus Kristus bara därför att jag är medlem i kyrkan. Det spelar ingen roll vad jag säger. Vad kan jag göra?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, men är inte en officiell framställning av kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Om dina vänner hävdar att du inte tror på den riktige Jesus Kristus bara därför att du är medlem i kyrkan, upprepar de kanske sådant som de har hört andra säga som inte förstår vår tro eller vars åsikter har fördunklats av fördomar. Som medlemmar i kyrkan stöter vi på både missuppfattningar och fördomar.

När du beskylls för att inte vara kristen

bara därför att du är en sista dagars helig, kan du förklara din tro på Frälsaren och bära vittnesbörd om honom. Kanske kommer de att märka din djupa hängivenhet.

En del som kommer med sådana beskyllningar är inte ovetande om vad vi tror på. De vill kanske debattera om läran. Om dina vänner tillhör den kategorin, kan du förklara vad vi tror på och bära vittnesbörd för dem, men det är möjligt att de inte kommer att lyssna på dig. Om det är

fallet, kan du i handling visa att du är en Kristi efterföljare.

Frälsaren sade: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud" (Johannes 14:15). "Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar" (Johannes 13:34–35). "Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er" (Johannes 15:14). Det bästa, och ibland enda, vittnesbörd du kan bära är det sätt som du lever på. Kyrkan finner i dag mer välvilja i världen på grund av medlemmarnas föredömen.

LÄSARNAS SVAR

Handlingar säger mer än ord. Om vi följer Jesus Kristus i tro, med ett uppriktigt hjärta och en ödmjuk inställning, och om vi lever efter evangeliet och är goda kristna och försöker vara som han och vara ett föredöme, kommer människorna förstå att vår kyrka är Jesu Kristi Kyrka.

*Shu Yang Wen,
Chia Yi första församling,
Tainans stav, Taiwan*

Oavsett vad våra vänner säger, är det viktigaste vi kan göra att förbli ståndaktiga och orubbliga i vårt vittnesbörd om att vi tillhör den sanna kyrkan och att vi tjänar den sanne och levande Guden och hans Son Jesus Kristus. Jag tror att "allt har sin tid, allt som sker under himlen har sin stund" (Predikaren 3:1). Den tid kommer när våra vänner vill lära sig mer om kyrkan. Vårt föredöme och vittnesbörd och vår ståndaktighet betyder mycket.

*Jeffrey N Nool,
Paniqui första gren,
Paniqui distrikt, Filippinerna*

Jag tjänar som heltidsmissionär och strävar efter att vara ett levande vittne om att Jesus är Kristus, att han är en realitet och att han lever. När vi bär sådana vittnesbörd har vi

loftet att "den Helige Anden [skall] utgjutas för att bära vittne om allt vad [vi säger]" (L&F 100:8).

*Syster Loravella Abelo Ranque,
Filippinamissionen Olongapo*

För att övertyga mina vänner om att jag är kristen kan jag genom föredöme visa dem min kärlek till Gud och Jesus Kristus. Jag kan be, och jag kan föreslå mina vänner att också de ber för att lära känna sanningen. Jag vet att genom mitt föredöme, min tro, kärlek och lydnad kommer mina vänner att förstå att jag är kristen.

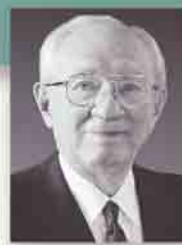
*Maja Saparbekovna
Bisembina,
Nakhodka gren,
Rysslandmissionen Vladivostok*

Om vi strävar efter att älska alla och be för dem som förföljer oss och besöka de nödlidande – som Frälsaren gjorde – kommer vi att bli kända som Jesu Kristi sanna efterföljare.

*Kelepi To'a Fameitau,
East Lakes (tonganska)
församling,
Sydney Hyde Parks stav,
Australien*

Vad vi gör är viktigare än vad vi säger. Det fanns många som inte trodde att Jesus Kristus var Messias,

Sista dagars heliga är kristna

Den största missuppfattningen är att vi inte är Jesu Kristi efterföljare. Det är den ständiga anklagelsen som anføres mot oss. Det finns ingen som helst substans i detta. Om det finns några människor i denna värld som tror på Jesus Kristus, så är det denna kyrkas folk. Kyrkan bär hans namn. Han är centralgestalten i all vår dyrkan. [Tanken att vi inte är kristna] är en missuppfattning som har uppmuntrats och torgförts och blivit kraftigt utbredd, men den minskar gradvis. Saker och ting förändras. Vi är mer accepterade nu än vad vi har varit. Jag tror att detta är den stora tidsåldern av välvilja gentemot kyrkan."

– President Gordon B Hinckley
("Inspirerande tankar", *Liahona*,
jun 1999, s 3–4) □

men han visade dem sanningen genom sitt fullkomliga föredöme, sin kärlek, sitt tjänande, sin vänlighet, barmhärtighet och ödmjukhet. Vi kan göra likadant genom att alltid och överallt vara ett ljus för andra (se Mosiah 18:9).

Äldste Melvin Dorian
Rodas López,
Hondurasmissionen
San Pedro Sula

Det bästa jag kan göra för mina vänner är att bjuda in dem till kyrkan. Jag kan också fasta och be för dem och bära mitt vittnesbörd. Jag vet att Gud kommer att hjälpa mina vänner att förstå vad Jesus Kristus betyder för oss och vilken plan han har för oss.

Richelle M Miguel,
Echague första gren,
Alicia distrikt, Filippinerna

Jag berättar för mina vänner att om jag inte trodde på Jesus Kristus, skulle jag inte ha lyssnat på missionärerna när Gud skickade dem till mig för att undervisa mig om hans evangelium. Jag skulle inte ha känt den Helige Andens påverkan och skulle inte ha gått med i kyrkan.

Marina Vladimirovna
Khlapova,
Nakhodka gren,
Rysslandmissionen Vladivostok

Om mina vänner skulle ifrågasätta min tro på Frälsaren, skulle jag bjuda in dem till något i kyrkan som fokuserar på Jesus Kristus, som till exempel ett dop. Jag skulle också låna böcker från kyrkans bibliotek åt dem. Men först av allt skulle jag be om att Anden skulle påverka deras hjärtan.

Esther N Ninedeys,
Calabars första gren, Calabars
distrikt, Nigeria

I en sådan situation skulle jag säga åt mina vänner att bönen är det bästa sättet att få reda på om det jag tror på är sant. Jag skulle föreslå dem att vi höll bön tillsammans och bad vår himmelske Fader att tala om för oss om det jag tror på är sant. Genom bön uppenbarar han sanningen om allt.

Reyna Guadalupe Orozco
Portillo,
Las Huertas församling,
Culiacán Tamazula stav,
Mexiko

Följ rådet i Läran och förbunden 11:21 och sök att erhålla Guds ord. Om du gör det får du "Guds kraft att övertyga människorna". Genom att göra det får du tröst och vägledning.

Masaki Keikyu,
Gokiso församling,
Nagoya stav, Japan

Vi måste göra allt vi kan för att vara säkra på att vårt vittnesbörd påverkar andras hjärtan. Vi måste vara ett föredöme i allt vi säger, i allt vi gör, i vår klädsel, i våra nöjen. Våra vänner kanske inte tror oss nu, men en dag kommer de att minnas det trons arv vi gav dem genom vårt föredöme.

Lucía Cecilia Pérez,
Unións andra församling,
Trelews norra stav, Argentina

FRÅGOR OCH SVAR är en spalt för ungdomar, och vi hoppas på att kunna trycka många olika svar från många olika länder. Skicka ditt svar så att det kommer fram till oss senast den 1 september 2002. Skriv till: QUESTIONS AND ANSWERS 09/02, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Eller skicka ett e-brev till cur-liahona-imag@ldschurch.org. Du kan skriva på ditt eget språk – på maskin, dator eller läsligt för hand. För att vi ska ta ditt svar under övervägande måste det innehålla ditt fullständiga namn, din ålder, din hemadress samt församling och stav (eller gren och distrikt). Skicka med ett fotografi (retunerar inte).

FRÅGA: Ibland är det svårt att avgöra vad som är rätt och vad som är fel. Varför kan kyrkan inte göra en lista med saker som jag får och inte får göra? □

FINN GLÄDJE I TJÄNANDE OCH GODA GÄRNINGAR

Läs följande tillsammans med systrarna ni besöker och diskutera frågorna, skriftställena och kyrkans ledares ord. Berätta om egna upplevelser, bär vittnesbörd och uppmuntra dem att också göra det.

Mosiah 2:17: "När I stå i edra medmänniskors tjänst, [ären I blott] i eder Guds tjänst."

Alma 37:34: "Lär dem att aldrig tröttna av att göra gott, utan att vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat, ty sådana skola finna ro för sina själar."

L&F 58:27–28: "Sannerligen säger jag: Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet, ty de äga kraften att handla av fri vilja. Och om människorna göra gott, skola de på intet sätt mista sin lön."

Äldste Robert J Whetten i de sjuttio: "Jesu . . . kärlek till oss var motivet till hans försoningsoffer för våra synder. Utan hans kärlek skulle vi inte kunna komma tillbaka till vår himmelske Fader. Hans liv är det exempel vi bör följa. Hans vägar borde vara våra vägar. 'Vad slags män bören I då icke vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är' [3 Nephi 27:27]. Han visade oss att vi måste ägna oss åt att göra gott, att vår nästas

andliga och fysiska välfärd är lika viktig som vår egen och att vi borde visa uppriktig omtanke om och medkänsla med alla vår himmelske Faders barn. Moroni kallar kristuslik kärlek för barmhärtighet. . . . Det är inte nog att säga att vi tror på och att vi älskar honom, utan vi måste befinnas ha hans rena kärlek till andra på den yttersta dagen. Det är inte nödvändigt att vi ger vårt liv för andra som han gjorde, men precis som Frälsaren borde vi välsigna andras liv genom att ge vad vårt liv består av: vår tid, våra talanger, våra tillgångar och oss själva." ("Sanna efterföljare", *Liahona*, jul 1999, s 34.)

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "Vi är uppmanade att genomgå en omvändelseprocess i riktning mot det tillstånd som kallas evigt liv. Detta gör vi inte bara genom att göra det som är rätt, utan genom att göra det av rätt anledning – med Kristi rena kärlek. Aposteln Paulus illustrerade detta i sin berömda undervisning

om kärlekens betydelse (se 1 Kor 13). Anledningen till att kärleken aldrig sviker, och anledningen till att kärleken är större än till och med den viktigaste av de goda gärningar han nämnde, är att kärleken, "Kristi rena kärlek" (Moroni 7:47), inte är en *handling* utan ett *tillstånd*. Kärleken utvecklas genom en rad handlingar som resulterar i en omvändelse. Kärleken är något man blir. Därför, som Moroni förklarade, 'om en människa icke har barmhärtighet, kan hon icke ärva' det rum som är berett för dem i Faderns boningar (Ether 12:34; kursivering tillagd)" ("Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s 42).

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Gud vet vem du är och vad du kan bli för han har känt dig från början när du var hans andebarn. Vem du blir kommer i hög grad att bero på om du följer rättfärdiga principer och utför goda gärningar" ("Vem tror du att du är?" *Liahona*, jun 2001, s 4).

■ På vilket sätt är tjänande besläktat med Jesu Kristi försoning?

■ Hur påverkas den som vi tjänar?
Hur påverkas den som tjänar?

■ Hur finner vi mer glädje i tjänande? □

Jag älskar m

Anonym

ILLUSTRATIONER KEITH LARSON; DETALI FRÅN KRISTUS
OCH DEN RIKE UNGE MANNEN, HEINRICH HOFMANN

Genom Herrens ande insåg jag att det bästa sättet att hjälpa min dotter var att förändra mitt eget liv.

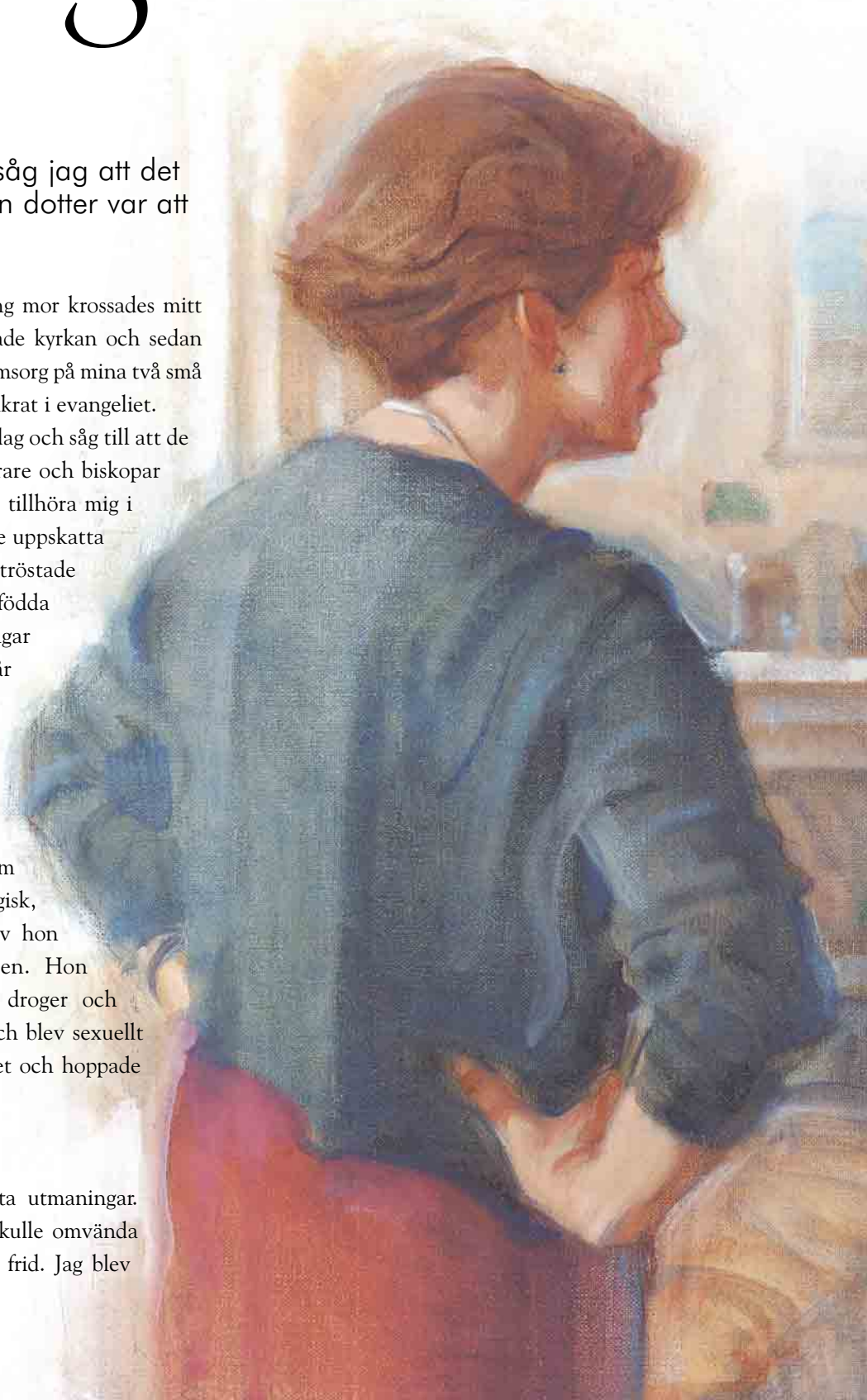
För många år sedan som ung mor krossades mitt hjärta när min man lämnade kyrkan och sedan mig. Jag inriktade all min omsorg på mina två små flickor och på att vårt liv var förankrat i evangeliet.

Jag bad för mina barn varenda dag och såg till att de deltog i sunda aktiviteter. Hemlärare och biskopar försäkrade att mina döttrar skulle tillhöra mig i all evighet och att de en dag skulle uppskatta de offer jag gjorde för dem. Det tröstade mig att veta att eftersom de var födda inom förbundet skulle de bli arvingar till utlovade välsignelser. Tre år efter skilsmässan gifte jag om mig med en trofast man i kyrkan. Jag var säker på att allt skulle gå bra.

Men snart fick vi allvarliga problem med min yngsta dotter. Som barn hade hon varit glad och energisk, men när hon kom i tonåren blev hon prövande, trotsig och stridslysten. Hon började röka, dricka, pröva på droger och snatta. Hon använde rått språk och blev sexuellt aktiv. Hon ifrågasatte all auktoritet och hoppade till slut av skolan.

SVÅRA TIDER

Det var ett av mitt livs största utmaningar. Min make och jag ville att hon skulle omvända sig, få ett vittnesbörd och få inre frid. Jag blev

itt trotsiga barn

missmodig och otröstlig. Jag stod inte ut med tanken att "förlora" ännu en som jag älskade.

Vi fastade och vi bönföll vår himmelske Fader att inte tillåta att hon gick förlorad. Vi rådgjorde med varandra. Vi vände oss till biskopen för att få hjälp. Vi skrev upp hennes namn på templets bönelista. Även om min tålmodige make var till stor hjälp för mig själv, hade han knappast något inflytande på min dotter, som vägrade att acceptera honom som auktoritetsperson.

Under den här tiden fick jag många prästadömsvälsignelser. Jag tillbringade timmar med att försöka prata med min dotter. Jag läste skrifterna och böcker om hur man hanterar problembarn. Jag sökte hjälp, rådgjorde med familj och vänner och vädjade till ungdomsledare om stöd.

Jag tänkte: "Var är familjelivets glädjeämnen? När upphör de här problemen?" Vi fruktade att drabbas av nästan alla av vår tids mardrömmar: tonårsgraviditet, sexuellt överförda sjukdomar, narkotikaberoende, olycka med dödlig utgång som följd av rattfylleri. När jag inte fann någon lösning på problemet tappade jag all tilltro till mig själv som förälder. Jag var förtvivlad, bedrövad, desperat, arg och hjälplös.

JAG FÖRÄNDRAR MITT LIV

Efter år av besvikelser började jag inse att jag måste förändra mitt eget liv. Jag började begripa att jag i mina försök att hjälpa min dotter hade handlat i fruktan och inte i tro. Skräck är inte Herrens sätt. Jesus Kristus skänker hopp, inte förtvivlan. Satan är upphovet till modlöshet och olycka. Jag hade lyssnat på fel röst.

Jag beslöt mig för att börja om från början och lägga en fast andlig grund. Jag undrade till exempel när jag senast hade tackat Gud. Hade jag helt glömt bort mina

**Och när min tacksamhet för Jesu Kristi
försoning ökade, ökade också min tro på
att han skulle kunna påverka min dotter.**

Men viktigast av allt var att jag började läsa skrifterna tidigt på morgonen när mitt sinne var som mottagligast i stället för vid andra tider på dagen. Ibland läste jag bara några få verser, vid andra tillfällen några kapitler. När jag körde bil stängde jag av radion och tänkte på vad jag hade läst den morgonen. De andliga upplevelser jag hade i bilen var av vida större värde än nyheterna och vägrapporterna.

PERSONLIG UPPENBARELSE

Häpnadsväckande saker började hända. Jag började få ingivelser om hur jag skulle fullgöra mina dagliga plikter och hur jag skulle förbereda uppgifter i kyrkan. Och jag fick inspiration om hur jag skulle umgås med min kära dotter.

En dag kände jag att jag i samtal med min dotter skulle inrikta mig på det positiva vi hade gemensamt. Och mycket riktigt, vårt gemensamma intresse för musik, konst och gamla filmer gav oss fredliga samtalsämnen. Den här förändringen var ett bra första steg mot att reparera vår skadade relation.

En annan morgon fick jag en stark ingivelse som skulle komma att bestå under de påföljande månaderna: tvång är inte svaret. Under tårar bad jag min himmelske Fader att förlåta mig för att jag hade glömt att handlingsfriheten är grundläggande i hans plan. Jag insåg det olämpliga i att försöka tvinga någon att göra det rätta. Det var Satans plan.

Förändringarna kom inte över en natt. Det gick trögt, och det mesta måste jag göra själv. Det fanns bakslag, men jag gav inte upp. Som föräldrar var det fortfarande

många välsignelser? Hade jag letat efter min dotters goda sidor? Uppskattade jag dem som var lydiga i familjen? Lade jag märke till de dagliga glädjeämnena? Njöt jag av en vacker solnedgång eller ett stilla regn?

Jag skämdes. Jag hade blivit så negativ och kände mig så eländig att mina tankar och handlingar inte längre avspeglade mitt vittnesbörd om Jesus Kristus. Mitt ansiktsuttryck vittnade inte om den kärlek jag hyste till Frälsaren och det hopp jag hade i honom.

Jag beslöt mig för att förändra mitt liv. Jag inriktade mig på att fylla mitt sinne med positiva tankar och känslor. Jag läste upplyftande böcker och slutade titta på intetsägande TV-program. Jag började motionera flitigt, något som lindrade stressen och fick mig att börja leva upp igen.

vår plikt att ställa upp regler för familjelivet, men vår dotter började reagera positivt därför att jag nu var mer tillitsfull och mindre känslsam.

De andliga ingivelser vi fortsatte att få var till stor välsignelse. Rad på rad lärde oss Anden vad vi skulle göra och när vi skulle göra det. När vi lydde blev vi välsignade. När vi stretade emot blev vi milt tillrättavisade.

TRO PÅ JESUS KRISTUS

Vid ett tillfälle blev jag påmind av Anden om att det är Herren som omvänder. Så i stället för att be om att min dotter skulle göra som jag sade, bad jag om att en förändring skulle äga rum i hennes hjärta. Och jag sökte tillfällen att tala med henne om Frälsaren. Hon var till exempel ense med mig om att en våldsam värld behövde mer av Frälsarens milda sätt.

Allteftersom jag blev undervisad av Anden började jag inse Frälsarens barmhärtighet mot mig själv. En dag tänkte jag: "Kanske kan min vilsegångna dotter hjälpa mig att förstå att jag också är vilsegången om jag inte helt och fullt tror och litar på Frälsaren. Kanske kan vår familjs kamp om detta förlorade barn till slut bli till nytta även för oss. Kanske behöver också vi arbeta på våra svagheter även om de inte är lika påfallande som hennes."

När jag började tänka sådana tankar ökade min tacksamhet för Kristi försoningsoffer. Och när min tacksamhet för Jesu Kristi försoning ökade, ökade också min tro på att han skulle kunna påverka min dotter. Jag fick en fast övertygelse om att han kommer att fortsätta att be och påverka henne att komma tillbaka, för han älskar henne till och med mer än jag. Mitt uppdrag nu är att stå henne nära och att vara ett så bra exempel på Frälsarens lära som jag kan.

HOPP OM FRAMTIDEN

Min dotter är fortfarande inte aktiv i kyrkan, men hon har det bra. Nyligen gifte hon sig med en fin man, och hon är samvetsgrann och duktig i sitt arbete. Hon gör karriär. Vi trivs bra tillsammans och jag hyser stort hopp om att hon en dag ska återvända till det hon lärde sig som barn.

Under denna svåra tid lärde jag mig att vi har rätt till inspiration. Jag är fast övertygad om att den Helige Anden kan hjälpa oss om vi förbereder oss för att lyssna på och följa hans ingivelser.

Mina erfarenheter av min dotter har också fört mig närmare Frälsaren. De har lärt mig att rannsaka min själ, att söka den Helige Andens vägledning, att förlita mig på försoningen, att vara tacksam för det jag har och hoppas på framtiden. □

"Dra dem till er"

"Mitt hjärta ömmar för våra ungdomar som i många fall måste vandra längs en enslig väg. De befinner sig mitt i denna ondska. Jag hoppas att de kan dela sina bördor med er, deras fäder och mödrar. Jag hoppas att ni lyssnar, att ni är tålmodiga och förstående, att ni drar dem till er och tröstar och stöder dem i deras ensamhet. Be om vägledning. Be om tålmod. Be om styrka att älska dem, även om överträdelsen har varit allvarlig. Be om förståelse och vänlighet, och framför allt, be om visdom och inspiration." – President Gordon B. Hinckley ("Och stor frid skall dina barn då ha", *Liahona*, jan 2001, s 67) □

Äldste David E Sorensen
i de sjuttios presidentskap

Läran om *tempeltjänst*

Templet är en plats för uppenbarelse, inspiration, meditation och frid, en plats där vi återhämtar oss, rensar vårt sinne, får svar på våra böner och njuter av den tillfredsställelse som gudsdyrkan och tjänande ger.

Efter att som ung man ha gjort min militärtjänst återvände jag till föräldrahemmet i mellersta Utah drygt sex mil från Manti. Strax tidigare hade kyrkan bekantgjort en mindre tillbyggnad till templet där och bad nu om frivilliga till det projektet. Jag skrev upp mig för två veckor och snart fann jag mig utanför templet med en spetshacka i handen. Jag högg isär stenblock och rörde undan sten. Sommarsolen gassade på oss dagen lång och arbetet var både tungt och långtråkigt. Ibland när jag kämpade med att flytta på ytterligare en stenbumling undrade jag om jag inte hade haft lite för bråttom med att anmäla mig som frivillig.

Men allteftersom dagarna gick upplevde jag någonting påfallande i andligt avseende. Flera gånger under det slit-samma arbetet hörde och kände jag hur den Helige Anden sade att jag någon gång i framtiden också skulle hjälpa till att bygga andra tempel. Det var en stilla men tydlig känsla. Vid den tiden var jag just i färd med att återuppta mitt arbete på en bondgård, så det var allt annat än klart för mig på vilket sätt jag skulle hjälpa till att bygga tempel, men jag accepterade det jag kände som inspiration. Med åren undrade jag ibland över min

inspiration, fortfarande osäker på hur det skulle kunna ske men helt säker på att den stilla rösten hade talat de orden till mig.

Under de senaste åren har jag haft förmånen att få uppleva hur det löftet har gått i uppfyllelse på oanade sätt i mitt arbete på Tempelavdelningen under denna spännande tid av tillväxt. Jag har på nära håll fått uppleva president Gordon B Hinckleys engagemang i att

TEMPELFOTON © INTELLECTUAL RESERVE, INC.; ALL
REPRODUCERING FÖRBJUDES; HÖGER: FOTOILLUSTRATION
STEVE BUNDERSON; BAKGRUND: FOTO AV DET CELESTIALA
RUMMET I TEMPLET I MOUNT TIMPANOGOS, UTAH, WELDEN C
ANDERSEN; FOTO AV TEMPLET I APIA, SAMOA, WILLIAM
HOLDMAN; INFÄLT: FOTO AV DOPFUNTEN I TEMPLET I VERNAL,
UTAH, TAMRA H RATIETA

föra templen närmare fler människor på jorden, och jag delar hans entusiasm för de välsignelser som tempelförordningarna kan ge. President Hinckley sade: "Jag uppmanar vårt folk överallt, med all den övertalningsförmåga jag besitter, att leva värdigt en tempelrekommendation, att skaffa en sådan och betrakta den som en dyrbar tillgång, och göra större ansträngningar att besöka Herrens hus och ta del av anden och välsignelserna som finns där."¹ President Hinckley upprepar det som andra profeter har sagt före honom. Profeten Joseph Smith varnade oss till exempel för konsekvenserna av att inte utnyttja de tempel vi har: "De heliga, som underlåta att utföra förordningarna för de döda, skada sin egen frälsning."²

Templets förordningar är förvisso av evig betydelse, men på samma gång kan de vara krävande. Jag hoppas nu dels att kunna komma med några insikter som hjälper kyrkans medlemmar att bättre förstå vad templet är och dels med några påminnelser och praktiska råd om hur man förbereder sig för att dyrka Gud i templet.

I TEMPLET "ARBETAS" DET

Tempeltjänst är ett tjänande. Templet är en plats där vi har möjlighet att göra någonting för andra. Vid tempelinvigningar nyligen har president Hinckley sagt att vi inte ska koncentrera oss på vad vi själva kan få ut av att komma till templet utan på själva tjänandet. Även om vi får talrika välsignelser av att komma till templet, får vi inte glömma bort att det är ett tjänande som kräver både åtaganden och plikter.

Tempeltjänst kan jämföras med annat tjänande i kyrkan som att gå på mission eller att som hemlärare eller

besökslärare hjälpa någon som befinner sig i en krissituation. Ett sådant tjänande kostar oss vanligtvis någonting och kräver ofta uppoffringar. Vår profet ber oss att ha samma inställning när vi kommer till templet. Vi bör komma till templet för att tjäna och inte av själviska motiv. Frälsaren sade: "Ty den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det."³

"Jag uppmanar vårt folk överallt... att leva värdigt en tempelrekommendation, att skaffa en sådan och betrakta den som en dyrbar tillgång, och göra större ansträngningar att besöka Herrens hus."
– President Gordon B. Hinckley

Om vi kommer till templet bara för vår egen skull, nekar vi oss kanske tillgång till de största andliga fördelarna. Tänk på det som vi gör när vi är i templet. Skiljer det sig från andra aktiviteter som vi kallar "arbete" eller påminner det om sådana aktiviteter? Arbete är ofta svårt och ibland tröttsamt. Annars skulle vi ju kunna se på det som om vi roade oss. Arbete innebär att engagera sig. Så om tempeltjänsten för vår del huvudsakligen är någonting passivt kanske vi inte får ut allt det som vi skulle kunna få ut av det.

Ett uppenbart exempel är skillnaden mellan att komma till templet som tempeltjänare eller som tempelbesökare. För tempeltjänaren är det ett arbete – det finns mycket att göra vare sig det gäller att lära sig någonting ordagrant eller utföra något. Följden blir att

tempeltjänaren lär känna förordningarna och får tillfälle att erfara och utvecklas än mera. Det lärde jag mig som ung man när jag röjde undan sten vid templet i Manti: villighet att arbeta och tjäna kan förbereda vårt hjärta för andliga insikter.

Just därför att templet är en fristad, en tillflykt där vi kan känna och förstå oss själva, kan det finnas än större fördelar med att komma till templet i avsikt att utföra

*P*recis som de liknelser Frälsaren berättade innehåller tempelförordningarna delar som tycks enkla, men för dem som har kommit långt i andligt avseende finns där djupa insikter att ta för sig av.

hårt och krävande arbete. En av fördelarna med att ha många tempel är inte bara att fler medlemmar kan gå dit utan att fler medlemmar kan verka som tempeltjänare.

Dessutom kan en sådan inställning till tempeltjänsten hjälpa oss att se gamla ting i nytt ljus. Tänk på parallellerna mellan undervisningen i templet och liknelserna i skrifterna. Båda har flera betydelsenivåer. Många av Frälsarens liknelser var svåra att förstå för de flesta av åhörarna. Somliga tyckte att de lät banala. Handlingen och budskapet i till exempel liknelserna om de tio jungfrurna, talenterna, det återfunna fåret, änkan och den orättfärdige domaren eller den återfunne sonen, kunde förstås även av någon som lyssnade flyktigt. Men just i dessa liknelser finns enorma sanningar som förklarar några av rikets mest grundläggande principer. Likaså innehåller tempelförordningarna delar som tycks enkla, men för dem som har kommit långt i andligt avseende finns där djupa insikter att ta för sig av.

GRUNDLÄGGANDE LÄRA RÖRANDE DE DÖDA

Ett av templets viktigaste uppgifter är att utföra förordningar för våra avlidna förfäder. När vi tänker på tempelförordningarna och kravet på att de ska utföras felfritt, tänker vi på detta kraftfulla skriftställe:

”Det kan tyckas att detta är en mycket invecklad ordning, men låt mig säga eder, att den endast svarar mot

Guds vilja enligt den förordning och förberedelse som Herren beslöt och förberedde, innan denna världens grund lades, till frälsning för de döda, som skulle dö utan kunskap om evangeliet. . . .

. . . Ty deras frälsning är nödvändig och väsentlig för vår frälsning, såsom Paulus säger om fäderna: *’De kunna icke fullkomnas utan oss’*; ej heller kunna vi fullkomnas utan våra döda.”⁴

Tänk på den mäktiga och klagörande syn som president Joseph F Smith (1838–1918) såg:

”Så blev evangeliet predikat för dem som dött i överträdelse utan kunskap om sanningen, eller i sina synder och förkastat profeterna.

Dessa blevo undervisade om tro på Gud, omvändelse från synd, ställföreträdande dop till syndernas förlåtelse, den Helige Andens gåva genom händers påläggning

och om alla andra evangeliets principer som det var nödvändigt för dem att känna till för att kvalificera sig själva, så att de måtte bli dömda såsom alla människor dömas i köttet, men likväl till anden få leva, såsom Gud lever.”⁵

GRUNDLÄGGANDE LÄRA RÖRANDE DE LEVANDE

Templet är en plats för uppenbarelse, inspiration, meditation och frid, en plats där vi återhämtar oss, rensar

vårt sinne, får svar på våra böner och njuter av den tillfredsställelse som gudsdyrkan och tjänande ger.

I en uppenbarelse till profeten Joseph sade Herren: "Alla förbund, fördrag, förpliktelser, förbindelser, eder, löften, överenskommelser, sammanlänknings, förordningar och förhoppningar, vilka icke ske eller äga rum och beseglas av löftets helige Ande, genom honom som är smord för både tid och all evighet, . . . hava ingen giltighet, verkan eller kraft i eller efter uppståndelsen från de döda, ty alla överenskommelser, som icke ingåtts för detta ändamål, upphöra när människorna dö."⁶

Låt oss i våra tal och lektioner och genom exempel undervisa varandra om det oerhörda värdet av "det nya och eviga äktenskapsförbundet".⁷ När ett par beseglas i templet av prästadömet bildas en ny familj. Vi gläder oss när en ny gren, församling eller stav bildas. Hur mycket mer borde vi inte glädja oss när vi bildar kyrkans grundläggande enhet: en ny evig familj! Det finns bara ett sätt för prästadömet att i vederbörlig ordning bilda denna enhet, och det är i Herrens hus. Vi kommer alla en dag att avlösas från våra kallelser i kyrkan men aldrig från vår eviga roll i familjeorganisationen.

Som det står i Läran och Förbunden: "Någon kan tycka att det är en mycket djärv lära vi framsätta – en kraft som upptecknar eller binder på jorden och binder i himlen. Dock har Herren alltid givit denna makt i alla världens tidsåldrar, närhelst han givit en prästadöms utdelning genom verklig uppenbarelse åt någon eller några personer. Vad dessa män därför gjorde med myndighet i Herrens namn, vad de gjorde uppriktigt och troget och upptecknade på rätt och sant sätt, det blev lag på jorden och i himlen och kunde icke upphävas, enligt den store Jehovas beslut."⁸

BEGÅVNINGEN

Vad är begåvningens innebörd? President Brigham Young (1801–77) sade: "Er begåvning är att erhålla alla

förordningarna i Herrens hus, vilka är nödvändiga sedan ni lämnat detta liv, för att ni skall kunna passera de änglar som står som vaktposter och återinträda i Faderns närhet."⁹

Ordet *begåvning* antyder mottagandet av en gåva, någonting av värde för vår eviga färd, som president Young skrev. Herren ger oss en välsignelse som består av andlig kraft och beskydd så att vi kan njuta mer av livet och i rikligare mått.

De högsta välsignelserna i Guds rike får vi genom Jesu Kristi nåd, genom att lyda hans ord. Sentida uppenbarelser klargör att en "fullhet" av Kristi nåd ges till dem som håller buden, inkluderande att sluta och hålla förbund: "Ty om I hållen mina bud, skolen I erhålla av hans fullhet och förhärligas i mig såsom jag är förhärligad i Fadern. Därför säger jag eder, att I skolen mottaga nåd för nåd."¹⁰ I Läran och förbunden läser vi även: "Välsignade äro de som hava hållit förbundet och iakttagit budet, ty dem skall vederfaras barmhärtighet."¹¹

Ett skäl till kraften i förbunden kan vara förmågan de har att åstadkomma förändringar i vårt liv, i synnerhet heliga förbund. Den förmågan är till en del en följd av att när vi sluter ett förbund med Gud, så gör vi ett löfte till vår himmelske Fader som känner oss bättre än andra och som vet exakt vad vi innerst inne känner och tänker och avser – något som ger oss en enastående motivation att hålla våra löften. Heliga förbund är till och med mer kraftfulla än vanliga förbund eftersom vi genom att ingå ett förbund som beseglas av löftets helige Ande (den Helige Anden), får särskild tillgång till Guds nåd som hjälper oss att hålla de löften som vi har avgett.

Syftet med tempeltjänsten är att göra Jesu Kristi försörjning än mer verksam, och eftersom förbund är ett sådant verksamt medel till förändringar, spelar förbunden en framträdande roll i templet och i synnerhet i begåvningen. Tänk på hur dopets och sakramentets och handpåläggningens förbund är inriktade på Frälsaren och hans

försoningsoffer och hur de kan få oss att förändra vårt liv. På liknande sätt kan de förbund vi sluter när vi mottar vår begåvning sporra oss till än större förändringar och till en än kristligare vandel. Vi kan fråga oss: Hur får vi tillgång till försoningens fullhet, till denna ytterligare nådeutdelning? Endast genom förbund, som ingås endast genom förordningar, som kan utföras endast genom prästadörets nycklar.¹² Profeten Joseph Smith sade: "Att födas igen kommer genom Guds Ande genom förordningar."¹³

Dessa sanningar hjälper oss att inse den andliga kraften i tempeltjänsten och hur den kraften genom förbund kan bli en del av någons liv. Genom att hålla förbundet får vi de utlovade välsignelserna i tid och i evighet.

Låt oss gå igenom några praktiska detaljer som kan förhöja upplevelsen i templet.

NORMER

Vörndnad är absolut nödvändig för att kunna ta emot uppenbarelse. För att få den utlovade uppenbarelsen måste vi hålla Herrens hus heligt. Templet kan vara en viktig del av vårt liv om vi vörndnadsfullt förbereder oss

för att gå in i det och om vi förblir trogna templets skönhet, värdighet och högtidlighet när vi går ut ur det. En del av denna vörndnad är att i hjärtat bevara aktningen för gudomen. Våra ord och vårt praktiska handlande kan påverka den vörndnad vi känner och sålunda även de Andens yttringar vi upplever.

I fråga om heliga ting gäller orden "tiga har sin tid, och tala har sin tid".¹⁴ Vi har ansvaret att bevara tempelbegåvningens helgd. Vi bör inte använda tempelspråket utanför templet. Vi bör akta oss för att använda vulgärt språk inom templets heliga murar. Vi bör inte använda vulgärt språk utanför templet, och det är definitivt inte på sin plats i Herrens hus. Men även ett övermått av skoj och skratt kan hindra oss från att känna den vörndnad och den respekt vi borde känna.

*E*tt av templets viktigaste uppgifter är att utföra förordningar för våra avlidna förfäder. "De kunna icke fullkomnas utan oss; ej heller kunna vi fullkomnas utan våra döda."

Syftet med tempelarbetet är att göra Jesu Kristi försoning än mer verksam. De förbund vi sluter när vi mottar vår begåvning kan sporra till en än kristligareandel.

VÄRDIGHET

I sin iver att få templets välsignelser kan medlemmar försöka få en rekommendation innan de är helt redo. Men att bli värdig att gå till templet är en del av förberedelserna för att förstå templets "andliga ting".¹⁵ Vår profet har sagt: "Jag vet att det är svårt för en biskop att vägra att ge en rekommendation till någon som är medlem i hans församling och som kan utgöra ett gränfall beträffande personligt uppförande. En sådan förvägran kan kännas kränkande för sökanden. Men han eller hon bör veta att om det inte föreligger sann värdighet, får man inte heller någon välsignelse, och fördömelse kommer att falla över hans eller hennes huvud som ovärdigt stiger in i Herrens hus."¹⁶

KLÄDNADEN

De som har mottagit sin begåvning bör bära klädnaden på föreskrivet sätt. Det är en av våra största förmåner att få bära klädnaden. Det är lämpligt att tänka på klädnaden som en del av templet, som en påminnelse om de förbund vi slöt i Herrens hus. Om vi bär klädnaden på föreskrivet sätt tar vi med oss templet ut i vardagen.

Vi bör hålla oss till första presidentskapets instruktion om bärande av klädnad:

"Att bära tempelklädnaden är en helig förmån för dem som har tagit på sig templets förbund. Klädnaden

är en påminnelse om dessa förbund och, när den bärs på ett korrekt sätt, är den ett skydd emot frestelser och ondska.

Det förväntas att medlemmen bär klädnaden både natt och dag, enligt de anvisningar som ges i templet. Medlemmarna ska inte modifiera klädnaden eller bära den i strid mot anvisningarna för att anpassa den till olika klädmöden, även när sådan klädsel kanske är allmänt accepterad. Tempelklädnaden bör inte tas av vid aktiviteter som rimligtvis kan utföras med klädnaden under de vanliga kläderna.

Medlemmarna bör vara ledda av den Helige Anden och själva avgöra personliga frågor om hur klädnaden ska bäras. Detta heliga förbund är mellan medlemmen och Herren och är en yttre bekräftelse på ett inre åtagande att följa Frälsaren Jesus Kristus."¹⁷

LÄMPLIG KLÄDSEL

Att klä sig lämpligt inför tempelbesöket hjälper oss att glömma våra världsliga omsorger och förbereda oss för att delta i förordningarna i Herrens hus. Begrunda följande råd av president Boyd K Packer, tillförordnad president i de tolv apostlarnas kvorum, om hur man förbereder sig för att gå in i templet: "Det är behagligt för Herren att vi badar och sätter på oss rena kläder, hur enkla dessa kläder än må vara. Vi bör klä oss på ett

sådant sätt att vi skulle känna oss väl till mods vid ett sakramentsmöte eller en liknande sammankomst.”¹⁸

När vi kommer in i templet byter vi alla om till oansenliga vita kläder, män till långärmad vit skjorta och vita byxor, kvinnor till långärmad, fotsid vit klänning eller vit blus och lång vit kjol. De vita kläderna symboliserar renhet, att man är renad från synd – det tillstånd i vilket vi hoppas kunna återvända till vår himmelske Fader. Ombytet till vita kläder är också en påminnelse om att vi alla är lika inför Gud, att han ser till vårt hjärta och till vår själ och inte till vår ställning i världen.

Kvinnor som ska vigas bör tänka på att bröllopsklänningar ska vara lika anständiga som tempelklänningen. ”Alla klänningar som bärs i templet ska vara vita, ha lång ärm, vara anständiga i fråga om modell och kvalitet och fria från uppseendeväckande utsmyckningar. Genomskinligt tyg ska fodras. Långbyxor för kvinnor är inte tillåtna i templet. Brudklänningen får inte ha släp, såvida inte släpet går att ta bort inför tempelceremonin.”¹⁹

BESEGLINGSFÖRORDNINGAR

Tänk nu återigen på templets kraft, i synnerhet vad beträffar våra döda släktingar. Vem av oss har inte gråtit om natten över en broder eller syster eller någon avliden släkting som av ett eller annat skäl inte helt tog emot evangeliet här i livet? Beseglingarna som utförs i templet skänker oss stort hopp om möjligheten att få återförenas med *alla* våra nära och kära. Beseglingsförordningen förlämnar en kraftfull välsignelse åt alla sista dagars heliga som förblir trogna sina förbund. Jag har alltid fått stor kraft, uppmuntran och tröst av president Lorenzo Snow (1814–1901) när han beskrev detta djupgående löfte:

”Gud har uppfyllt sina löften till oss, och våra utsikter är storslagna och härliga. Ja, i nästa liv kommer vi att ha

. . . våra söner och döttrar. Om vi inte får dem alla på en gång, kommer vi att få dem någon gång. . . Ni som sörjer över att era barn har gått vilse kommer att få era söner och döttrar. Om ni klarar av dessa prövningar och bedrövelser och får en uppståndelse, kommer ni genom prästdörets kraft att arbeta och verka som Guds Son gjorde ända tills alla era söner och döttrar går på upphöjelsens och härlighetens stig. Detta är lika säkert som att solen gick upp i morse över bergen där borta. Därför ska ni inte sörja över att alla era söner och döttrar inte följer den stig som ni har utstakat åt dem eller bryr sig om era råd. Om vi lyckas få evig härlighet och står som frälsare och som kungar och präster åt vår Gud, kommer vi att frälsa våra efterkommande.”²⁰

Det finns stor kraft i förbundets beseglade band. Jag bär mitt vittnesbörd och vittnar om att dessa eviga sanningar och förbund gavs före världens grundläggning och kommer att bli till välsignelse för oss, om vi förbereder vårt hjärta och sinne för att motta dem. □

FOTNOTER

1. ”Om missioner, tempel och förvalterskap”, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 154.
3. Lukas 9:24.
4. L&F 128:5, 15; se även Hebreerbrevet 11:40.
5. L&F 138:32–34; se även 1 Petrus 4:6.
6. L&F 132:7.
7. L&F 131:2.
8. L&F 128:9.
9. *Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 302.
10. L&F 93:20.
11. L&F 54:6; se även Moroni 10:33.
12. Se Trosartiklarna 1:3–5.
13. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 139
14. Predikaren 3:7.
15. Se 1 Korintierbrevet 2:11–16.
16. Gordon B Hinckley, ”Håll templet heligt”, *Nordstjärnan*, jul 1990, s 46.
17. Brev från första presidentskapet, 5 nov 1996.
18. *Det heliga templet*, s 14.
19. *Bulletin*, 1992, nr 1, s 2.
20. *I Millennial Star*, 22 jan 1894, s 51–52.

Det val som inledde vår jordiska tillvaro

Fallet var en härlig nödvändighet för att öppna porten till det eviga livet.

Äldste Jess L Christensen
områdesauktoritetssjuttio

Jag förundras över den kärlek och det mod som min underbara livskamrat visade när våra barn föddes. Jag är imponerad av att hon så snart glömde illamåendet och smärtan och lät dem lämna plats för lyckan och glädjen över att ha en nyfött barn i vårt hem. Jag har ibland undrat över hur mycket Adam och Eva visste om sådana saker när de valde att äta av den förbjudna frukten, det val som inledde det som någon har kallat den andra akten i den "stora treaktare"¹ som vi kallar den stora lycksalighetsplanen. Gud Fadern, Jehova, Adam och Eva, Lucifer var aktörerna. Edens lustgård var scenen för detta mellanaktsspel mellan den första akten, den förjordiska tillvaron, och andra akten, den jordiska tillvaron.

ISCENSÄTTNINGEN PÅBÖRJAS

Den första akten innehåller en rådsförsamling i vilken Lucifer lovar det omöjliga, att "återlösa hela människosläktet", och kräver att få Faderns "värdighet" (se Moses 4:1). Jesus Kristus var Faderns "älskade och utvalde från begynnelsen" och lovade att utföra Faderns plan (se Moses 4:2). Vi gjorde bruk av vår handlingsfrihet och valde att

följa Frälsaren. Det uppstod en strid i himlen (se Johannes Uppenbarelse 12:7–9), och Lucifer "reste sig upp i uppror emot Gud och störtades ned med alla som följde honom".²

Gud Fadern var upphovet till detta mellanaktsspel och dess huvudaktör. Genom sin Son skapade han jorden och Edens lustgård.

Adam var den första människan, föruttillvarons Mikael (se L&F 27:11) "som hjälpte till att skapa jorden, en storslagen, underbar person. Eva var hans jämlike, en till fullo, kraftfullt medverkande maka".³ Adam och Eva sattes i en lustgård. Adam hade skapats "av jordens stoft" och Eva av hans sida, och de blev man och hustru (se Moses 3:7, 21–24).

Under vår himmelske Faders överinseende undervisade Jesus Kristus Adam och Eva om Guds plan, gav dem befallningar och gjorde "skinnkläder" åt dem, innan han utvisade dem ur Edens lustgård.

Fadern befälde dem att föröka sig och uppfylla jorden och inte äta av kunskapens träd på gott och ont. Men han tillade: "Icke desto mindre må du själv välja, ty det är givet dig, men kom ihåg att jag förbjuder det, ty den dag du äter därav skall du döden dö" (Moses 3:17). Nu var iscensättningen klar för utövandet av handlingsfrihet och möjligheten att bli en dödlig varelse.

VAL OCH KONSEKVENSER

Lucifer var också med från början. Han "försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet". Han var "alla lögners fader" (se Moses 4:3–4). Han kom in i lustgården i avsikt att bedra våra äldsta förfäder Adam och Eva.

Först talade han med Adam, men Adam gav inte efter. Då försökte Lucifer "ock att bedraga Eva" (Moses 4:6). Han frågade: "Skulle Gud verkligen hava sagt: I skolen icke äta av varje träd i lustgården?" (Moses 4:7). Genom att ifrågasätta någons minne av tidigare händelser kan man ofta skapa tvivel. Men Eva stod fast. Lucifers första krigslist misslyckades.

"Ingalunda skolen I dö", sade Lucifer i strid med Herrens ord (se Moses 4:10; se även L&F 29:41–42), "ty Gud vet, att den dag I äten därav skola edra ögon öppnas, och I skolen bliva som Gudar och hava kunskap om gott och ont" (Moses 4:11). Lucifer blandade sanning och lögn. Om Eva skulle äta av frukten, var det sant att hennes ögon skulle öppnas och att hon skulle börja få kunskap om gott och ont. Men tanken att hon då genast skulle bli som Gudarna var en bedräglig list. Livets syfte kan bara uppnås om vi har tid att förbereda oss för att möta Gud och lära oss om gott och ont genom våra egna erfarenheter (se Alma 12:22–26; L&F 29:39).

Lucifers vinkar fick Eva att upptäcka att den förbjudna frukten gick att äta, att den var utsökt, en lust för ögonen. Lucifer "vet väl hur han ska fånga sina kunders uppmärksamhet och väcka deras begär".⁴ Eva valde sedan att äta av den förbjudna frukten. Därefter uppmuntrade hon Adam att också äta (se Moses 4:12). Adam kom fram till att Guds bud att stanna hos sin hustru (se Moses 4:18) var viktigare för honom än Guds bud att avstå från frukten. När han därför måste välja, "föll Adam på det människorna skulle bliva till" (2 Nephi 2:25).

Adam och Evas val fick konsekvenser och det får även våra val. Lucifers makt att "stinga" Jesu Kristi "häl", kvinnans säd, skulle vara tillfällig, ty Frälsaren skulle ha makt att "krossa [hans] huvud" (se Moses 4:21).⁵ Liksom ljuset skingrar mörkret kommer Frälsaren besegra Lucifer, och genom hans kraft kan även vi besegra honom. För Evas del skulle Herren

"storligen mångfaldiga [hennes] lidanden och [hennes] avlelse. Med smärta [dvs med värkar, skulle hon] föda barn" (Moses 4:22). "Enligt gudomlig plan" skulle hon bli mor och hennes "främsta ansvar [vara] barnens omvårdnad".⁶ För Adams del skulle marken "för [hans] skull" bli "förbannad". Den skulle frambära "törne och tistel" och "i [sitt] anletes svett [skulle han] äta [sitt] bröd" (se Moses 4:23–25). "Enligt gudomlig plan [har] fadern . . . ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. . . . Fadern och modern är skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar."⁷ Adam och Eva förvisades därefter från denna vackra lustgård och deras liv som dödliga varelser började – andra akten. Men de hade undervisats om Guds plan och hade fått bud. De gav sig inte i väg utan skydd och löften, ty Gud gjorde "skinnkläder" åt dem (se Moses 4:27) för att skylla dem. Denna klädsel symboliserar både i andligt och fysiskt avseende det skydd vi kan ha när vi följer vår Faders undervisning.

När Adam och Eva hade förvisats ur lustgården och märkte att de inte längre var i hans närhet, blev de angelägna om att återvända. De gjorde bruk av sin handlingsfrihet och åkallade Herrens namn och tillbad Herren sin Gud genom offer och välsignade hans namn (se Moses 5:4–5, 12).

FALLET OCH FÖRSONINGEN

Tre av de viktigaste händelserna i mänsklighetens historia är skapelsen, fallet och försoningen. "[Frälsnings]planens kärna är Jesu Kristi försoning", sade äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum. "Vi bör försöka förstå försoningens innebörd. Men innan vi kan förstå den, måste vi förstå Adams fall."⁸ Som sista dagars heliga tror vi att Adams och

"Vi bör försöka förstå försoningens innebörd. Men innan vi kan förstå den, måste vi förstå Adams fall."

Evas val att äta av den förbjudna frukten förde med sig någonting gott – något som var nödvändigt för vår utveckling.

President Joseph Fielding Smith (1876–1972) skrev: "När Adam och Eva sattes i Edens lustgård var de inte tvungna att dö. De kunde ha varit kvar där än i dag. De kunde ha fortsatt i oräkneliga tidsåldrar. Det fanns ingen död på den tiden. Men det hade varit en katastrof om de

hade avstått från att äta av frukten från det trädet, ty då hade de blivit kvar i Edens lustgård och vi hade inte varit här. Ingen utom Adam och Eva skulle vara här. Därför åt Adam och Eva.”⁹

Många frågor har ställts: Vad visste egentligen Adam och Eva om följderna av att äta av den förbjudna frukten? Varför var Satans budskap så lockande för Eva men inte för Adam? Det är svåra frågor eftersom vi vet så lite om vad Adam och Eva tänkte och kände i lustgården. Därför bör vi inte fästa avseende vid sådant som Herren och hans levande profeter har valt att inte förklara. Viktigt är att veta att Herrens syften uppnåddes. Adam och Eva höll det första budet att försöka sig och uppfylla jorden. Deras kroppar förändrades med dödlighet, föräldraskap och slutlig död som följd. Eviga familjerelationer blev möjliga. Fallet var ”en härlig nödvändighet för att öppna porten till det eviga livet”, sade äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum.¹⁰ Till följd av detta välsignades vi med möjligheten att komma till jorden.

Fallet har även gett andra välsignelser. Äldste Nelson har sagt: ”Det aktiverade ytterligare två nära förknippade gåvor från Gud, nästan lika dyrbara som livet självt – handlingsfriheten och ansvarigheten. Vi blev ’fria att välja frihet och evigt liv . . . eller att välja fångenskap och död’ (2 Nephi 2:27). Valfriheten kan inte utövas utan ansvarighet för våra val [se L&F 101:78; 134:1].”¹¹

Vi har satts här av en himmelsk Fader som älskar oss och litar på oss. Han vill att vi ska använda vår handlingsfrihet till att växa och utvecklas i detta laboratorium som vi kallar jorden.

FALLET OCH GLÄDJE

Allteftersom jag och min hustru har sett våra barn växa och utvecklas, har vi glatt oss åt så många av deras val. Vi har förundrats över våra döttrars och svärdöttrars

kärlek och mod, när de har gett liv åt små dyrbara själar som har kommit från vår himmelske Faders närhet. Vid varje födelse har jag påmints om att hade det inte varit för fallet, skulle vi inte uppleva födelse, smärta, sorg, sjukdom, hälsa, glädje, kärlek och död – det vill säga: vi skulle aldrig finna evig lycka. Och utan vår Frälsares stora försoningsoffer skulle vi aldrig kunna besegra döden eller ha förmånen att omvända oss till syndernas förlåtelse. Jesus Kristus gör det möjligt för oss att återvända till Fadern och få upphöjelse med vår familj. Han är vår Frälsare, vår vän, vår andlige Fader genom försoningen, vår Återlösare från fallet, vårt liv och ljus och vår levande himmelske Faders levande Son.

Förståelsen av det val som gjorde människan dödlig är avgörande för förståelsen av Faderns storslagna plan. Vi som valde att följa Frälsaren i den första akten kommer att bli rikligen välsignade om vi önskar att göra det rätta och förståndigt använder den handlingsfrihet som vi gavs i den andra akten. □

Äldste Jess L Christensen avlöstes i oktober 2001 som områdesauktoritetssjuttio i Norra Utah-området.

FOTNOTER

1. Se Boyd K Packer, *The Play and the Plan*, s 2, ett tal hållet 7 maj 1995 vid en brasafton för ungdomar i college-åldern anordnad av Kyrkans utbildningsverksamhet.
2. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 309.
3. ”Glädjen av att leva efter den stora lycksalighetsplanen”, *Nordstjärnan*, jan 1997, s 70.
4. James E Talmage, ”A Greeting to Missionaries”, *Improvement Era*, dec 1913, s 173.
5. James E Talmage, *Jesus Kristus*, s 43.
6. ”Familjen – ett tillkännagivande för världen”, *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
7. *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
8. ”Beständighet i förändringen”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 32.
9. Conference Report, apr 1967, s 122.
10. ”Den stora lycksalighetsplanen”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 69.
11. ”Beständighet i förändringen”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 33.

"KYRKANS STYRKA"

Iett tal om en ung man som omvände sig och blev en trofast och god medlem i kyrkan, säger president Gordon B Hinckley: "Är det inte det som är syftet med detta verk? Frälsaren sade: 'Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd' (Johannes 10:10). Utan att ha stort överflöd på det som hör världen till, har dessa mina vänner ett liv i överflöd. Det är sådana medlemmar som är kyrkans styrka. I sitt hjärta har de en stilla och fast övertygelse om att Gud lever och att vi är ansvariga inför honom, att Jesus är Kristus, vägen och

sanningen och livet (se Johannes 14:6), att detta verk är *deras* verk, att det är sant, att glädje och frid och läkedom är en följd av att man vandrar i lydnad till Guds bud (se L&F 89:18), som de framställs i kyrkans lära" (se s 6–7 i detta nummer). 🌿 Följande berättelser visar att kyrkans styrka utgörs av de trofasta medlemmar som strävar efter att bli mer lika Frälsaren. Detta stora verk går framåt tack vare medlemmar som lever efter evangeliet och är goda exempel på ett kristuslikt leverne för sina vänner och grannar.

.....

Herrens profet

Maria Sonia P Antiqueña

Den 30 maj 1966 klockan tre på eftermiddagen började min väninna Lorna och jag vår resa till Cebu, en ö i Filippinerna. Dagen därpå skulle president Gordon B Hinckley tala vid en brasafton. Vi åkte motorcykel med sidvagn till hamnen där vi och många andra medlemmar i Iloilo stav skulle gå ombord på en båt till Cebu. Både min väninna och jag visste att vilka svårigheter vi än skulle kunna råka

ut för under resan skulle det vara mödan värt att få se profeten.

När vi kom fram till hamnen började det ösregna. Skulle en tyfon fördärva resan och hindra oss från att träffa profeten? "Första prövningen", viskade Lorna till mig. Men senare den dagen glömde vi den mulna himlen. De andra medlemmarnas upprymdhet smittade av sig på oss, och det verkade nästan otroligt att vi snart skulle lyssna på Herrens språkrör.

Men vår resa var inte helt bekymmerslös. Till Lornas och min bestörtning upptäckte vi att det inte fanns möjlighet att duscha på båten.

Till slut såg jag president och syster Hinckley och äldste och syster Wirthlin komma in i byggnaden. Tårarna rann nerför mina kinder. När jag såg mig omkring märkte jag att alla var påverkade av samma anda.

"Andra prövningen", tänkte jag. Senare fick vi andra dåliga nyheter. På grund av trängseln på båten skulle vi få lov att samla vårt bagage i gången. Men vi tappade inte modet.

När båten hade lagt till vid kajen dagen därpå, ställde vi oss i kö för att kliva på en av bussarna som skulle köra oss till sportpalatset där president Gordon B Hinckley skulle tala. Misstroget såg vi hur den sista bussen blev full utan att vi kom med. Lorna gav mig en blick som sade: *Ännu en prövning?* Men vi gav inte upp. Vi hejdade en taxi och snart var vi på väg.

När vi kom fram till sportpalatset var det överfullt av folk vid ingången. "Kommer vi någonsin in här?" undrade jag. Jag började miss-trösta. "Kanske är det lika bra att vi åker tillbaka till båten och väntar på de andra", sade Lorna.

Trots mina tvivel sade jag med bestämd röst: "Om vi inte kommer in nu, kanske vi aldrig får se profeten." Därefter började vi gå med beslutsamma steg genom folk-mängden. Det var så kvavt i sportpa-latset att jag knappt kunde andas. Men till slut fann vi två sittplatser bredvid varandra högst upp och vi slog oss ner för att vänta i den fruk-tansvärda hettan.

Till slut såg jag president och syster Hinckley komma in i byggnaden tillsammans med äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum och dennes hustru Elisa. Plötsligt var

alla mina bekymmer och missräkning-ar som bortblåsta. Jag glömde till och med hettan. Hela folkmassan stod upp och började sjunga: "Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus" (*Psalmer*, nr 10). Tårarna rann nerför mina kinder. Fram till dess hade jag bara läst profetens ord i kyrkans tidskrifter och böcker. Nu såg jag honom med egna ögon.

När jag såg mig omkring märkte jag att alla var påverkade av samma anda. Överallt torkade män och kvinnor sina tårfyllda ögon.

När jag hörde president Hinckley tala kände jag hur hela min varelse rördes av en varm övertygelse om att han är Herrens profet i dag. Jag kom att tänka på ett skriftställe: "Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma" (Läran och förbunden 1:38).

I det ögonblicket stärkte Anden mitt vittnesbörd om kyrkan, om Herren Jesus Kristus och om hans profet. Jag är tacksam att jag fick till-fälle att se Herrens profet och uppleva kraften i hans vittnesbörd. Något mer värdefullt har jag inte varit med om i hela mitt liv!

Maria Sonia P Antiqueña är medlem i Iloilo City första församling i Iloilo stav, Filippinerna.

"Kalla mig bara broder"

José Bataller Sala

Solen gav denna aprilmorgon färg åt varje liten detalj på den moderna, krämfärgade byggnaden. Den var omgiven av grönt gräs och såg ut som en skola. Vi gick in genom porten med våra kataloger för matt-rengöringsmedel under armen.

Min fästmö Erika hjälpte mig med mina affärsbesök. Vi försökte finna nya kunder för den firma jag representerade. Klackarna på våra slitna skor klapprade på tegelgolvet. När vi fortsatte längs korridoren insåg vi båda att vi befann oss i en kyrka. Vi gick försiktig vidare, för vi visste inte vilka seder och bruk som gällde här.

Jag undrade om den här kyrkan hade sådana där röda mattor som jag ibland sett användas vid bröllop. Men allt i byggnaden var enkelt, fast stilfullt.

En grupp glada barn och ungdomar sade hej till oss, och Erika frågade dem vem vi borde tala med.

"Robert Vázquez", sade en liten pojke. "Jag hämtar honom."

Jag kastade en hastig blick på Erika och viskade till henne att om de skulle försöka omvända oss, skulle vi säga att vi hade ett annat sammanträffande och fly hem till henne.

Jag var helt nöjd med mina föräld-rars religion. Även om jag inte var

När vi insåg att vi befann oss i en kyrka gick vi försiktigt vidare. En grupp glada barn och ungdomar sade hej till oss.

direkt gudfruktig, var jag inte heller något svart får. Jag var ett av dessa lamm som gick till kyrkan vid de stora högtiderna. Men tack vare predikan och bibelläsning och morallektioner hade jag blivit övertygad om att det fanns en kärleksfull himmelsk Fader, hans Son, Jesus Kristus, som sonade för våra synder och den Helige Anden. Jag hade fått undervisning om bud och förordningar. Jag insåg även vår obestriddliga ofullkomlighet som dödliga varelser.

Jag betraktade mig som motståndare till syndaförlåtelse mot betalning, avgudadyrkan och varje annan vidskepelse eller föreskrift som inte var grundad på gudomlig kärlek eller rättvisa. Jag hade fått lära mig

att be till Gud och dyrka honom och inte helgon. Jag trodde på kärlek, ödmjukhet, tjänande, farorna med att döma andra och på förlåtelsens balsam. Jag kände många medlemmar i min kyrka som var dygdiga, rättfärdiga och föredömliga. Jag kände att det var närapå otänkbart att överväga att byta religion.

Hand i hand med Erika kom jag till ett rum som tycktes vara ett klassrum. Där träffade jag herr Vázquez.

"Hur ska jag titulera er? Fader? Kyrkoherde? Pastor?" frågade jag.

"Kalla mig bara broder", svarade han. Han inbjöd oss att följa med honom till söndagens möten dagen därpå. Till min förvåning tackade jag ja.

Nästa dag deltog Erika och jag i en söndagsskolklass. Vi fick stifta bekantskap med namn som Nephi, Moroni och Helaman. Det kändes som om jag befann mig i ett främmande land utan tolk. Inte desto mindre tyckte både Erika och jag att det vi hörde lät lite bekant. Det påminde om det vi hade läst i Bibeln. Därför vågade jag räcka upp handen och ställa mig upp och intyga att Jesus Kristus var det främsta exemplet på ödmjukhet, därför att han alltid underkastade sig Faderns vilja. Broder Jorge Montoya, läraren, höll med om det

jag hade sagt. Det förvånade mig. Vad var det här för kyrka där till och med kättare – för det var jag väl i deras ögon – fick öppna munnen och få läraren att instämma?

Följaktligen fortsatte vi att komma. Jag fick en Mormons bok och läste ut den på en vecka. Jag fick ett vittnesbörd, blev undervisad av missionärerna och döptes och konfirmerades den 3 maj 1996.

Dagen därpå kändes det som om jag gick omkring med en 100 watts glödlampa över huvudet. Jag var så lycklig att jag gjorde mig extra besvär att hjälpa vilt främmande människor.

Månaden därpå gifte jag mig med Erika. Den 29 september hade jag förmånen att få döpa henne. Ett år senare beseglades vi i templet Mexico City.

Det allra bästa var att jag aldrig hade känslan av att jag måste avvika från den stig jag hade gått på i min tidigare religion. Min tidigare kunskap omfattades och fullkomnades av Jesu Kristi sanna kyrka. Min omvändelse var som att gå från ljuset en molnig dag in i det starkare ljuset en solskensdag – som att ro och någon startar motorn.

Jag inser att det finns många rättfärdiga och goda och gudfruktiga människor i andra religioner. Även om de inte har tillgång till den Helige Andens ständiga sällskap får de vägledning av Kristi ljus. Ändå

undrar jag hur vi kan hjälpa dessa goda människor förstå att Jesu Kristi klara ljus gör andra trosuppfattningars lyktor, gatubelysning och stearinljus otillräckliga. Det finns ingen större sanning än ren sanning, och ren sanning omsluter och fullkomnar de sanningar som alla goda människor runtom i världen tror på.

Jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda kyrka som har den fullständiga sanningen. Och jag vet att Jesus Kristus har öppnat sin famn och dörrarna till sitt hus för alla som önskar följa honom.

Jag sålde inga mattrengöringsmedel den där morgonen i april. I själva verket har jag aldrig sålt en enda flaska mattrengöringsmedel till någon medlem i kyrkan. Inte desto mindre är jag övertygad om att jag den där dagen tjänade mer – tusen gånger mer – än någon någonsin hade kunna ana.

José Bataller Sala är medlem i Ermita församling i Ermita stav i Mexico City.

Ägg och kärlek i present

Claudia Waite Richards

Jag hade redan bott i några månader i Kinshasa, huvudstaden i Demokratiska republiken Kongo, när Hjälpföreningens president i vår gren frågade om hon kunde komma och besöka mig. Hon var min besökslärare. Jag inser nu att hon hade dröjt

så länge med att besöka mig för att ge mig en chans att lära mig lite franska. På den tiden var vår familj den enda nordamerikanska familjen i grenen. Några av kvinnorna talade franska, men de flesta talade lingala, ett stamspråk. Även om jag försökte att inte känna mig utanför, kunde jag inte hjälpa att jag kände mig mycket olik systrarna i min gren.

Hjälpföreningens president var änka med två söner. Hon gick alltid omkring med ett stort, vackert leende på läpparna. När hon kom för att besöka mig hade hon Herrens ande som kamrat.

Efter att ha hälsat på mig bad hon mig att hämta min engelska bibel. Hon talade mycket långsamt så att jag skulle förstå hennes budskap. Vi läste Efesierbrevet 2:19, först i hennes franska bibel och sedan i min engelska: "Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj."

Jag log när jag läste versen

Jag försökte tacka nej till gåvan. Men hennes blick sade att hon gav den av kärlek.

hon hade valt ut. Min Hjälpföreningenspresident förstod vilken kamp jag gick igenom.

När hon skulle gå gav denna vänliga syster mig tio ägg. Jag visste att det var ett offer för henne. Det bar mig emot att ta emot äggen och jag försökte tacka nej till gåvan. Men hennes blick sade att hon gav den av kärlek.

Så jag tog emot äggen och vi värmdes av den kärlek hon hade fört med sig. Den uppfyllde huset och fick allting att stråla. Efter en bön tillsammans såg jag henne lämna gårdsplanen. Hon var liten och nätt, insvept i ett afrikanskt tyg. Jag var inte längre en främling utan kände mig hemma med Guds heliga. □

Claudia Waite Richards är medlem i Kuala Lumpurs gren i Kuala Lumpurs distrikt, Malaysia.

Visste du det här?

JAG SKA GÅ

År 1837, två år efter att ha blivit ordinerad till apostel, satt äldste Heber C Kimball i templet i Kirtland när profeten Joseph Smith plötsligt viskade till honom att Herren ville att han skulle gå på mission till England. Han skulle bli den förste missionären

som skickades utanför Nordamerika.

"Tanken på en sådan mission var nästan mer än jag kunde uthärda. Jag var nästan redo att sjunka ihop under den börda som lades på mig",

sade äldste Kimball. Men han tackade ja till kallelsen och åkte till England – han till och med hoppade ner från båten när han kom fram till Liverpool. "I det ögonblick jag insåg min himmelske Faders vilja, var jag avsluten att till varje pris ge mig i väg, i tron att han skulle stötta mig med sin

allsmäktiga kraft och utrusta mig med alla egenskaper jag behövde" (se *History of the Church*, 2:489–490).

Äldste Kimballs mission öppnade dörren för stor framgång i England under de påföljande åren. Tusentals tog emot evangeliet och blev till stor styrka för kyrkan.

DET HÄNDE I JULI OCH AUGUSTI

Här är några viktiga händelser i kyrkans historia som ägde rum i juli och augusti månad.

3 juli 1835: Michael H Chandler kom till Kirtland i Ohio för att förevisa några egyptiska mumier och papyrusrullar. Profeten Joseph Smith översatte rullarna. Översättningen ingår nu i Den kostbara pärlan som Abrahams bok.

30 juli 1837: Nio personer döptes i Preston i England – de första som

omvändes till kyrkan i Storbritannien.

6 augusti 1842: Profeten Joseph Smith profeterade att de heliga skulle slå sig ner i Klippiga bergen.

22–24 juli 1847: De första pionjerna fullbordade den 160 mil långa och mödosamma resan till Saltsjödalen.

29 augusti 1877: President Brigham Young dog i sitt hem i Salt Lake City vid 76 års ålder. Han var kyrkans president i nästan 30 år.

RÅD TILL LEDARE

Herren har lovat att hjälpa dig, vilken kallelse du än må ha. President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, sade: "Den största kraften i världen i dag är Guds kraft då den verkar genom människan.' Om vi är ute i Herrens ärenden, är vi berättigade till Herrens hjälp. Men denna gudomliga hjälp är beroende av vår värdighet. . . . Genom ödmjuk bön, flitiga förberedelser och trofast tjänande kan vi ha framgång i våra heliga kallelser" ("Vår eviga färd", *Liahona*, jul 2000, s 56, 59). □

Hur man använder *Liahona* augusti 2002

DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ "Syftet med detta verk", s 2: President Gordon B Hinckley berättar om en ung man som aktiverades därför att hans biskop fann en möjlighet för honom att använda sina talanger. Känner ni några medlemmar i kyrkan vars talanger skulle kunna hjälpa honom eller henne att bli involverade i församlingen eller grenen? Vad kan ni göra i er kallelse för att engagera denna person?

■ "Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt", s 12: Äldste Richard G Scott ger oss rådet: "Utveckla förmågan att lära er av det ni ser och i synnerhet av det som den Helige Anden påverkar er att känna." Skriv ner andliga förnimmelser som ni har haft nyligen. Vad tror ni att Herren vill att ni ska lära er av det ni förnummit?

■ "Törst", s LS14: Hur kan ni utveckla större uppriktighet och tro när ni ber?

ÄMNEN I DETTA NUMMER

Aktivering.....	2
Barn	26, LS7
Besöksverksamhet	25
Bön.....	26, LS14
Dagbok.....	LS8, LS12
Fallet.....	38
Familiens hemafton.....	48
Förbund	30
Förebild	22
Förordningar.....	30
Försoningen.....	26, 38
Föräldraskap	26
Gamla testamentet.....	LS10
Handlingsfrihet	38
Helige Anden.....	12
Hemundervisning	7
Jesus Kristus	22, 25, 38, LS4, LS7
Kunskap.....	12
Kyrkans historia.....	47
Kärlek.....	20, 25, 26, 42
Ledarskap	2, 47, 48
Missionsarbete	8, 20
Nya testamentet, berättelser ur.....	LS4, LS7
Offer	42
Omvändelse (konvertering)	8, 42
Primärföreningen.....	LS12
Profeter.....	42
Släktforskning	LS8, LS12, LS14
Tempel och tempeltjänst	30, LS2, LS12
Tjänande	2, 25
Tro.....	26, LS14
Underverk.....	2, LS10, LS14
Undervisning	48
Vänskap.....	8, 22
Ödmjukhet	LS4

TESTA DINA KUNSKAPER genom att para ihop dessa medlemmar av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum med de platser där de utförde heltidsmissioner:

1. President Gordon B Hinckley	a. Canada
2. President James E Faust	b. Storbritannien
3. Äldste L Tom Perry	c. Brasilien
4. Äldste Neal A Maxwell	d. England
5. Äldste M Russell Ballard och
äldste Jeffrey R Holland	e. Nordstaterna (USA)
6. Äldste Joseph B Wirthlin	f. Tyskland, Österrike
och Schweiz
7. Äldste Richard G Scott	g. Uruguay

Svar: 1b, 2c, 3e, 4a, 5d, 6f, 7g

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ AUGUSTI 2002

KOM, LYSSNA TILL PROFETENS RÖST

Templets inflytande

President Thomas S. Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

När jag för första gången besökte
Tjeckoslovakien, långt innan männi-
skorna där hade någon frihet, möttes
jag av Jiří Šnederfler och hans hustru

Olga. Jag följde med dem till deras hem, där grenen i
Prag höll sina möten. På väggarna fanns bild på bild av
templet i Salt Lake City. Jag sade till syster Šnederfler:

Broder och syster Šnederfler (andra paret från vänster) med en grupp tjeckiska heliga vid templet i Freiberg i Tyskland.

"Din make måste verkligen älska templet." Hon svarade: "Jag med, jag med."

Hon tog fram ett fotoalbum med bilder av de missionärer som verkade där 1950, det år när myndigheterna krävde att missionen skulle läggas ner. För varje fotografi hon höll upp sade hon: "Underbar pojke, underbar pojke."

Broder Šnederfler har alltid varit villig att försvara evangeliet. När kyrkan önskade att den tjeckoslovakiska regeringen skulle officiellt erkänna kyrkan på nytt, sade kommunistledarna: "Skicka ingen amerikan eller någon annan utlänning. Skicka en tjeckoslovakisk medborgare." Det var oroväckande, för ett medgivande att man var ledare för en kyrka kunde innebära en risk att bli satt i fängelse!

Broder Šnederfler var den som utvaldes att gå till myndigheterna. Han berättade senare för mig att han hade bätt grenens medlemmar att be för honom. Sedan gick han till Olga och sade: "Jag älskar dig. Jag vet inte när eller ens *om* jag kommer tillbaka, men jag älskar evangeliet och måste följa min Frälsare." I denna anda av tro och hängivenhet gick han till myndigheterna och sade att han var kyrkans ledare och att han ville att de skulle officiellt erkänna den på nytt.

Under tiden hade äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum arbetat intensivt på att få det nödvändiga godkännandet. Det kom: "Er kyrka är återigen erkänd i Tjeckoslovakien."

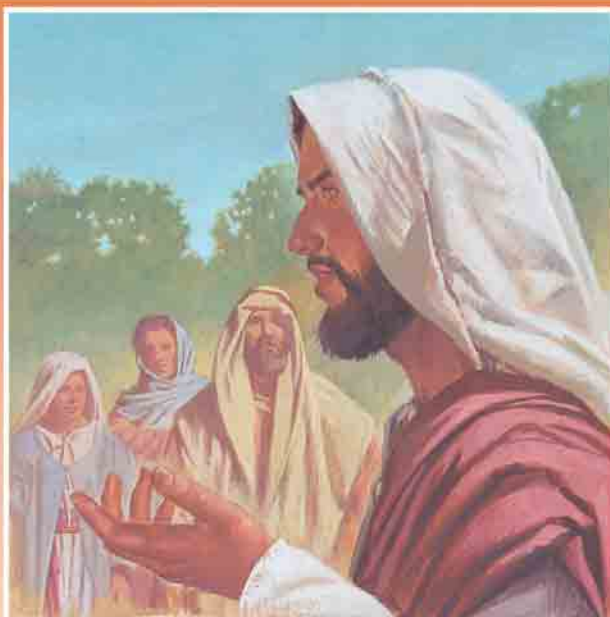
Broder Šnederfler var ivrig att berätta för Olga och de andra trofasta medlemmarna i kyrkan där, att missionärerna på nytt kunde komma till deras land och att de återigen kunde dyrka vår himmelske Fader i frihet. Det var en lycklig dag.

Jiří och Olga Šnederfler tjänade senare som president och tempelvärdinna i templet i Freiberg i Tyskland, som besöks av trofasta medlemmar i Tyskland, Tjeckiska republiken och närbelägna länder. De var lyckliga över att varje dag få vara i Herrens hus som de älskade så högt. □

Från ett tal på generalkonferensen i oktober 1991.

FARISÉN OCH PUBLIKANEN

ILLUSTRATIONER ROBERT T BARRETT

En dag talade Frälsaren med några personer som tyckte att de var bättre och rättfärdigare än andra. Jesus ville inte att de skulle tycka att de var bättre än andra, så han berättade en berättelse.

Lukas 18:9

Två män gick till templet för att be. Den ene var en farisén (en religiös ledare) och den andre en publikan. Folket måste betala skatt till publikanerna, och ibland tog publikanerna för mycket pengar. Folket tyckte inte om dem.

Lukas 18:10

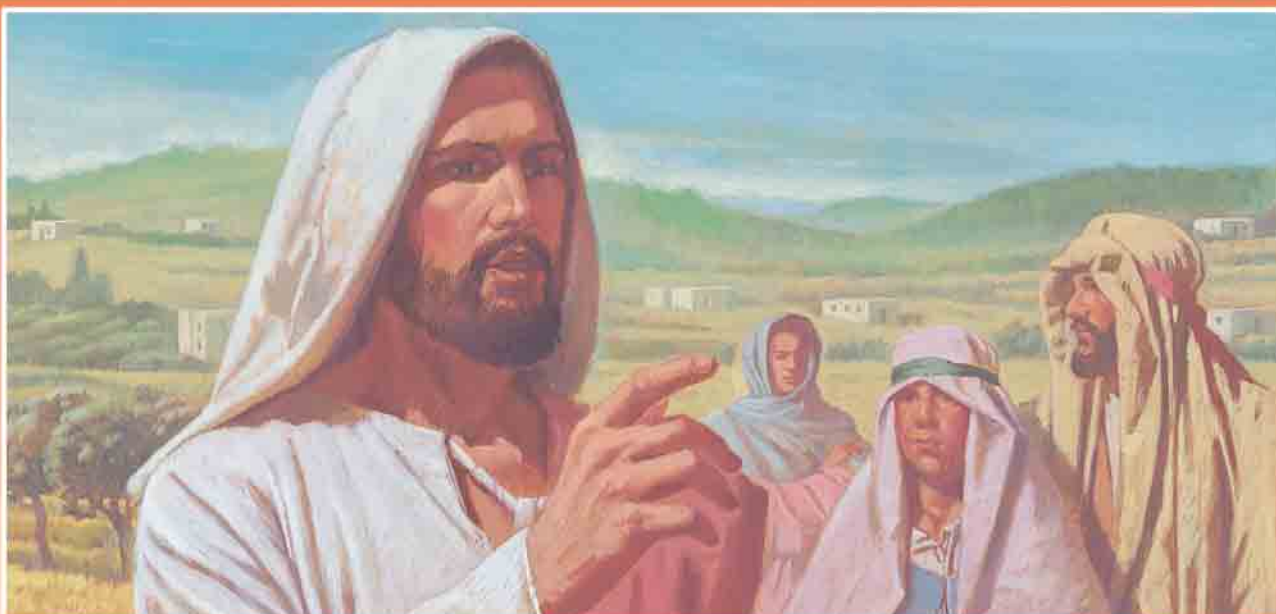
Farisén ställde sig framför andra och bad. Han tackade Gud för att han var bättre än andra människor därför att han fastade två gånger i veckan och betalade mer tionde än andra människor. Publikanen stod för sig själv och böjde sitt huvud när han bad. Han sade att han var ledsen för sina synder och bad Gud att förlåta honom.

Lukas 18:14

Jesus sade att farisén ansåg att han var bättre än andra, att han inte syndade och att han inte behövde någon hjälp från Gud. Jesus sade att publiken visste att han hade syndat, men han ville omvända sig. Publiken hade bett Gud att förlåta honom och han försökte leva rättfärdigare.

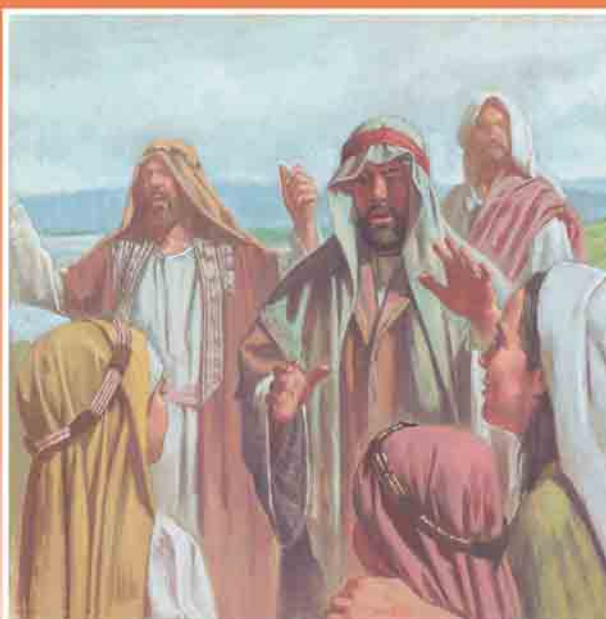
Lukas 18:14

Jesus sade att publiken och inte farisén skulle bli förlåten och att folket skulle vara som publiken. De skulle inte tycka att de var bättre än andra. De skulle omvända sig från sina synder och be Gud att förlåta dem. De skulle försöka vara rättfärdigare.

Lukas 18:14

JESUS VÄLSIGNAR BARNEN

Medan Frälsaren var tillsammans med sina lärjungar ville några att han skulle välsigna deras barn. Lärjungarna sade åt dem att inte komma med barnen till Jesus.

Markus 10:13

Jesus Kristus älskar barn, och han tillrättavisade lärjungarna för att de hade försökt skicka bort dem. Han sade åt lärjungarna att låta barnen komma till honom. Han sade också åt lärjungarna att de skulle vara som små barn. Då skulle de kunna få bo med Gud i himlen.

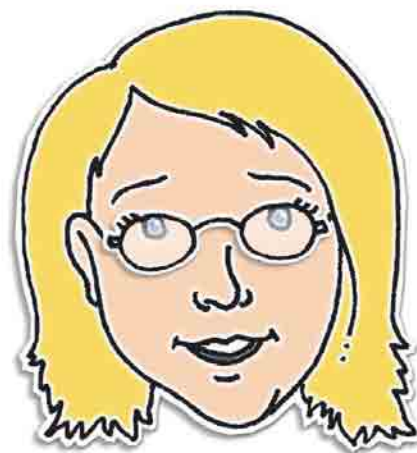
Markus 10:14–15

Min minnesbok

Lori Stevens

1. Faster Lisa gav mig en minnesbok i födelsedagspresent. På pärmen, som är röd, står det "Min minnesbok" på framsidan. Bladen är grå och tjocka.

2. Jag beslöt mig för att lägga allt jag behövde för att kunna arbeta med boken i en liten kartong. Där lade jag märkpennor, sax, limstift och tejp.

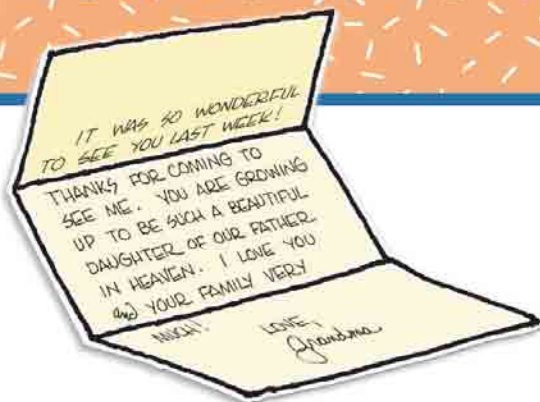

3. Mamma hjälper mig att fylla boken med sådant som handlar om mig.

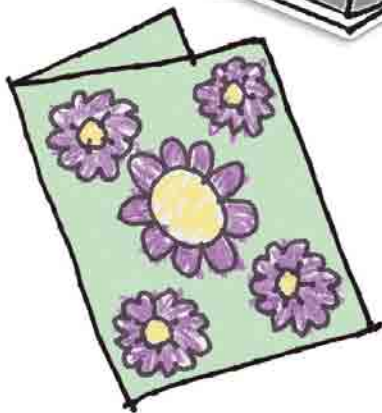

4. På första sidan klistrade jag in ett fotografi av mig och skrev mitt namn under det. Sedan skrev jag: "Jag har gröna ögon och brunt hår. Jag är sex år."

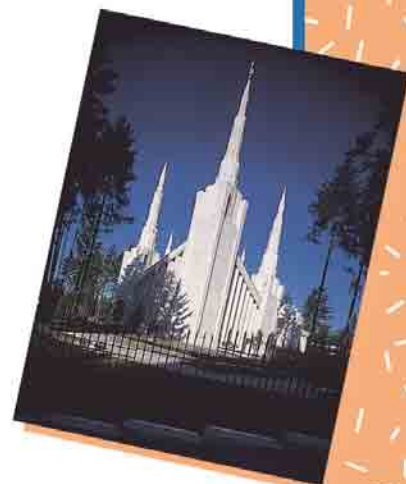
5. På nästa sida klistrade jag in ett alldeles speciellt brev från mormor. Det var det första brev jag någonsin fått.

6. Förra månaden gjorde jag ett kort till pappa. Jag ritade röda blommor runt hela kortet. Pappa sade att jag fick klistra in det i min bok.

7. På en annan sida ritade jag en teckning av mamma, pappa, min bror, vår katt och mig själv. Jag satte också in ett foto av hela familjen och skrev: "Vi är en familj."

8. Mamma hjälpte mig att få tag på en bild av templet till min bok. Jag vill komma ihåg att vi kan vara tillsammans för evigt.

9. Jag ritade en teckning av vårt hus och trädet jag tycker om att klättra i. Jag skrev också min adress och mitt telefonnummer.

10. Om du läser min minnesbok får du veta massor av saker om mig. Du kan också fylla en hel bok med sådant som handlar om dig. När andra läser den kommer de att veta vem du är. □

Röda havet – en actionscen

När farao, som var härskare över Egypten, sade att Israels barn fick lämna Egypten, ledde Mose bort folket. Sedan kom farao på andra tankar. Han och hans här förföljde Mose och hans folk till Röda havet.

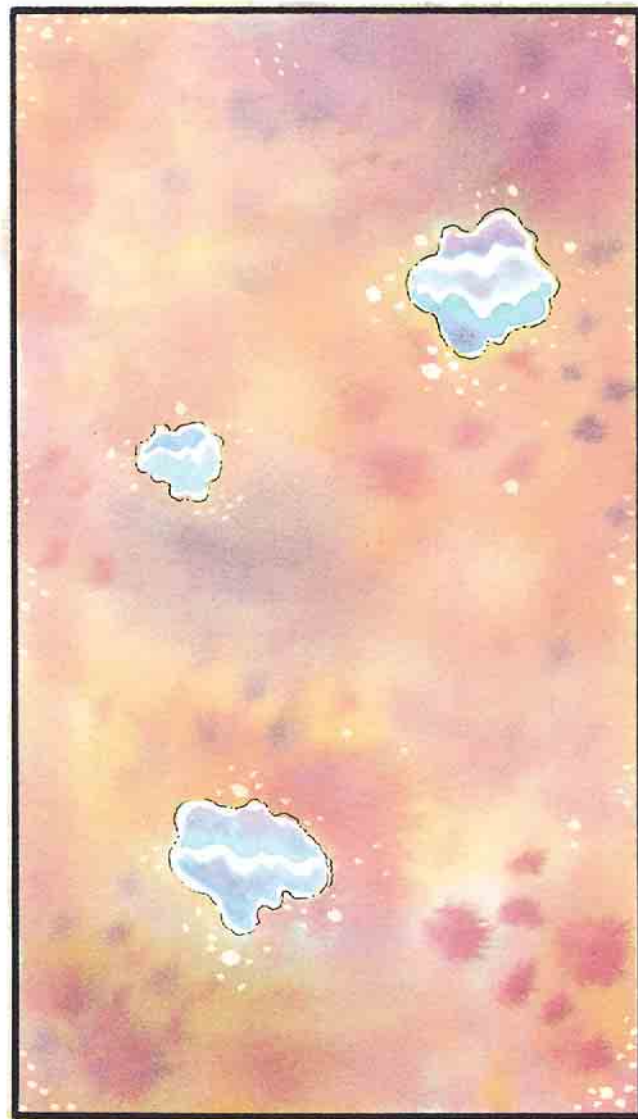
Gud delade på vattnet så att Mose och hans folk kunde gå över till andra sidan havet. När farao och hans här följde efter dem gjorde Gud så att vattnet vände tillbaka igen. (Se 2 Mosebok 14.)

Gör actionscenen på sidan 11 och berätta för din familj om Mose och hur Röda havet delades.

Anvisningar

1. Klistra upp sidan 10 och 11 på ett tjockt papper eller kartong.
2. Klipp ut de fem bitarna. Klipp bilderna av vågorna bara i ändarna och längs med vågorna. Klipp inte de heldragna linjerna mellan de prickade linjerna.
3. Vik varje våg längs den heldragna linjen mellan de prickade linjerna, med vattnet på utsidan, och limma ihop vågornas baksidor (se illustration 1).
4. Vik vågorna längs den prickade linjen, och limma flikarna som du just har vikt under långsidorna av Röda havets botten (se illustration 2). Vik sedan vågorna mot varandra så att de täcker havsbotten.
5. Vik bilderna av folket längs den prickade linjen så att de står upp. Visa nu hur Mose och hans folk flyr för farao. När de kommer till Röda havet öppnar du vågorna för dem.
6. När farao och hans här har kommit till mitten av Röda havet slår du ihop vågorna över dem. □

RÖDA HAVETS BOTTEN

ILLUSTRATIONER KAREN FOSTER

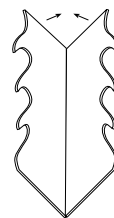

ILLUSTRATION 1

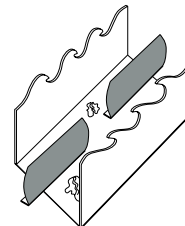

ILLUSTRATION 2

VÅGOR

FARAO OCH HANS HÄR

MOSE OCH ISRAELS BARN

”BARNENS HJÄRTAN”

Vicki F Matsumori

”Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder” (Malaki 4:6).

Har ni någonsin önskat att ni var äldre? Ni måste vara 12 år för att få döpas för de döda i templet. Ni måste vara vuxna för att få er begåvning eller vigas där. Det kan tyckas att det dröjer länge innan ni har åldern inne att hjälpa till med arbetet i templet.

Men det finns sådant som ni kan göra just nu. President Spencer W Kimball (1895–1985) sade:

”Jag uppmanar alla människor i denna kyrka att allvarligt intressera sig för sin familjs historia . . . Jag uppmanar varje människa att se till att barnen börjar skriva en personlig historia och föra dagbok” (”Den sanna vägen till liv och frälsning”, *Nordstjärnan*, okt 1978, s 6).

Varför är det så viktigt att skriva dagbok och släktforska? President Gordon B Hinckley sade: ”Hela vårt väldiga släktforskningsprogram är inriktat på tempelarbete. Det har inget annat syfte. Tempelförordningarna blir höjdpunkten på de välsignelser som kyrkan har att erbjuda” (”Nya tempel ger evangeliets högsta välsignelser”, *Nordstjärnan*, jul 1998, s 91).

Släktforskning och dagböcker hjälper oss att ”vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder” (Malaki 4:6). När ni får höra eller läsa om vad era förfäder har gjort, kan ni förstå dem och sätta värde på dem. När ni skriver dagbok kommer ni ihåg Herrens välsignelser och hjälper era framtida barn förstå er.

Ni kan också välja att göra det rätta, så att ni kan komma till templet när ni blir äldre. Och ni kan vara värdiga att återvända till templet för att hjälpa era förfäder att få ”höjdpunkten på de välsignelser som kyrkan har att erbjuda”.

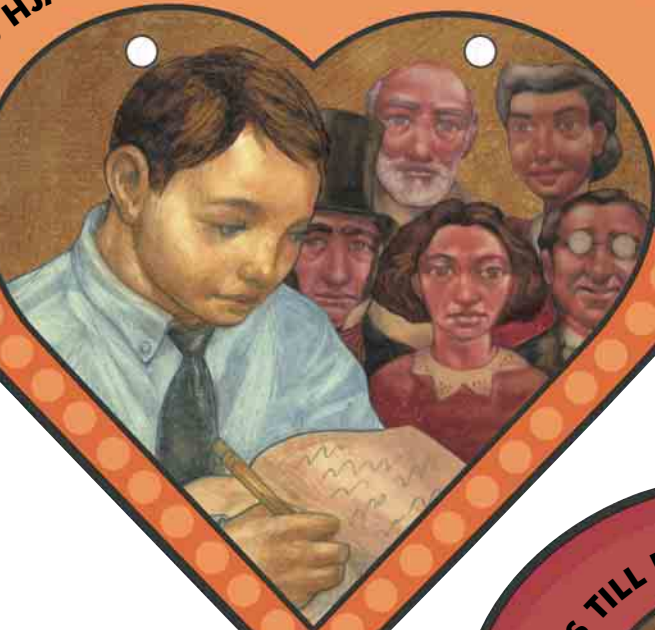
Anvisningar

Klistra upp sidan 13 på tjockt papper. Klipp ut de tre hjärtana. Vik dem på mitten och limma samman varje hjärthalva med en annan hjärthalva (se illustration). Slå hål där så anges. Fäst ett snöre i varje hål och bind ihop snörena. Häng upp hjärtat på en plats där det påminner er om att skriva dagbok.

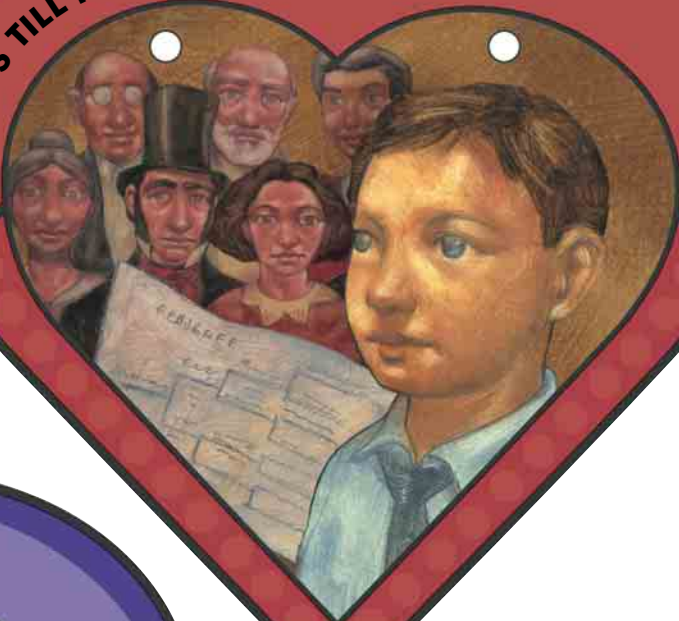
Förslag till samlingsstunden

1. Be barnen göra en tablå av berättelsen om hur Nephi återvänder för att hämta mässingsplåtarna (se 1 Nephi 3–4). Använd namnlappar eller enkla kostymer för att skilja de olika rollerna åt. Dela sedan upp barnen i sju grupper. Ge varje grupp ett av följande skriftställen: Jeremia 30:1–2; 1 Nephi 19:1; Jakob 4:1–4; Enos 1:1–2, 13, 16; Alma 37:1–3; 3 Nephi 5:14–15, 20; Abraham 1:31. Be varje grupp läsa sitt skriftställe och berätta vem som skrev det, vad som skrevs och varför det skrevs. Läs Omni 1:17 och förklara vad som händer om inga uppteckningar förs. Förklara att ett av de viktigaste skälen till att föra uppteckningar i Mormons bok var att vittna om Jesus Kristus (se 1 Nephi 13:40).
2. Be medlemmar i församlingen eller grenen att komma och läsa utdrag ur sina dagböcker. Be dem också tala om varför de tycker att det är så viktigt att skriva dagbok, för sig själva och för sina efterkommande. Arbeta med sångledaren och sjung sånger som hjälper barnen att komma ihåg sådant som de har upplevt. Be dem dra en ”tidslinje” och med enkla ord skriva upp vad de har upplevt vid olika tider. Börja med att sjunga ”Jag är Guds lilla barn” (Barnens sångbok, s 2–3) och be dem skriva upp sitt födelsedatum. Sjung sånger som representerar olika åldrar och årstider, som exempelvis en julsång och en födelsedagssång. □

BARNENS HJÄRTAN

VÄNDS TILL FÄDERNA

SE MALAKI 4:6

ILLUSTRATION

TÖRST

Ruthanne G Bridges

En sann berättelse

Sommaren 1870 var det härligt att vara sexton år och bo i Saltsjödal! Pionjärernas ursprungliga bosättning började bli en riktig stad, och det fanns sysselsättning för alla som ville och kunde arbeta.

Det var precis vad den unge Robert Hemphill Gillespie ville och kunde. Bob, som han kallades, hade fått rykte om sig att ha bra hand med hästar och boskap och att kunna arbeta hårt.

Bob hade en fin häst och nödvändig utrustning. Det var inte illa för att vara så ung, särskilt för en som hade fått klara sig själv utan hem och familj ända sedan han var nio. Han hade visat sig vara trovärdig och pålitlig, och man ville gärna anställa honom.

En junidag tackade Bob ja till ett erbjudande om ett arbete som krävde att han skulle rida 16 mil tvärs genom öknen. I dag tar sträckan mindre än två timmar med bil. Men på den tiden, för 130 år sedan, tog den många timmar till häst. Bobs vänner sade åt honom att ta med sig vatten, så han fyllde på en fältflaska och gav sig i väg.

Bob hade aldrig ridit i öknen och insåg inte faran av att behöva vatten och inte kunna få tag på något. Han drack upp allt vatten redan innan han hade avverkat halva sträckan. När han och hans häst började bli

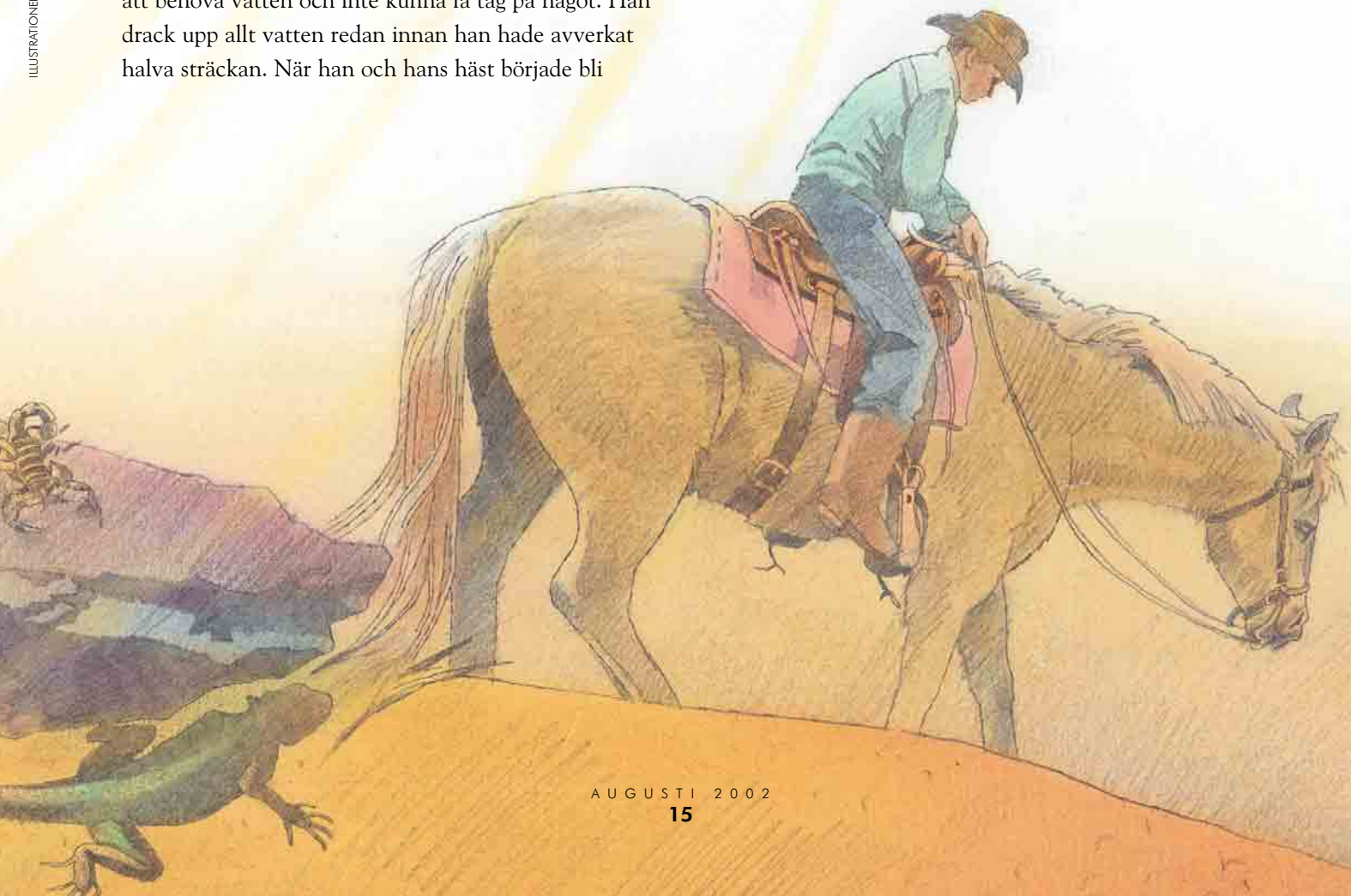
mycket törstiga uppskattade Bob att de fortfarande hade omkring tio mil framför sig.

Han tänkte: "Om jag bara inte hade druckit så mycket! Vattnet var visserligen varmt, men det var vått! Om jag inte hade haft fältflaskan inom räckhåll runt halsen, hade jag kanske fortfarande haft lite kvar nu!"

Han tänkte på alla klunkar vatten han hade tagit när han inte alls var lika törstig som nu! Desperat höll han än en gång flaskan upp och ner över munnen. Vattnet var helt slut! Han började bli rädd och sporrade hästen att gå fortare! Men när han märkte att hästen svettades saktade han ner.

Snart var Bobs tunga så uppsvullen att han inte kunde stänga munnen. Hans häst led också. "Vi måste ha vatten!" sade Bob till sig själv.

Just då fick han syn på en liten stuga bredvid stigen. En stuga betydde vatten! Han började genast rida i den

riktningen. När han kom fram till stugan upptäckte han att den var tom. Det fanns ett djupt hål i marken bredvid stugan, och det såg ut som om det fanns vatten längst ner i hålet. Bob klättrade ner. Där fanns vatten! Men där låg döda fåglar, en död kanin och maskar. Vattnet var odrickbart. Med tungt hjärta klättrade Bob upp ur gropen, satte sig på hästen och fortsatte stigen fram.

Då kom han att tänka på att hans mor hade lärt honom att be när han var barn. Han hade inte bätt på länge, men beslöt sig för att försöka. Han såg sig om efter ett lämpligt ställe och vek därför av från stigen igen. Han fann en stor håla, steg av hästen, föll ner på knä och började be och vädja till Herren om vatten. "Gode Gud", sade han, "ge mig något att dricka. Och min häst med. Min fina häst. Snälla Gud!"

Bob tänkte på regn. "Gode Gud, skicka regn är du snäll!" bad han. "Förlåt mig, Herre, men vi behöver

vatten att dricka. Var snäll och gör så att det regnar! Jag tackar dig, Herre. Amen."

Efter bönen kände sig Bob lite bättre till mods. Han satte sig på hästen och red vidare. Tanken på hettan och sin törst och på hästens törst fyllde honom fortfarande.

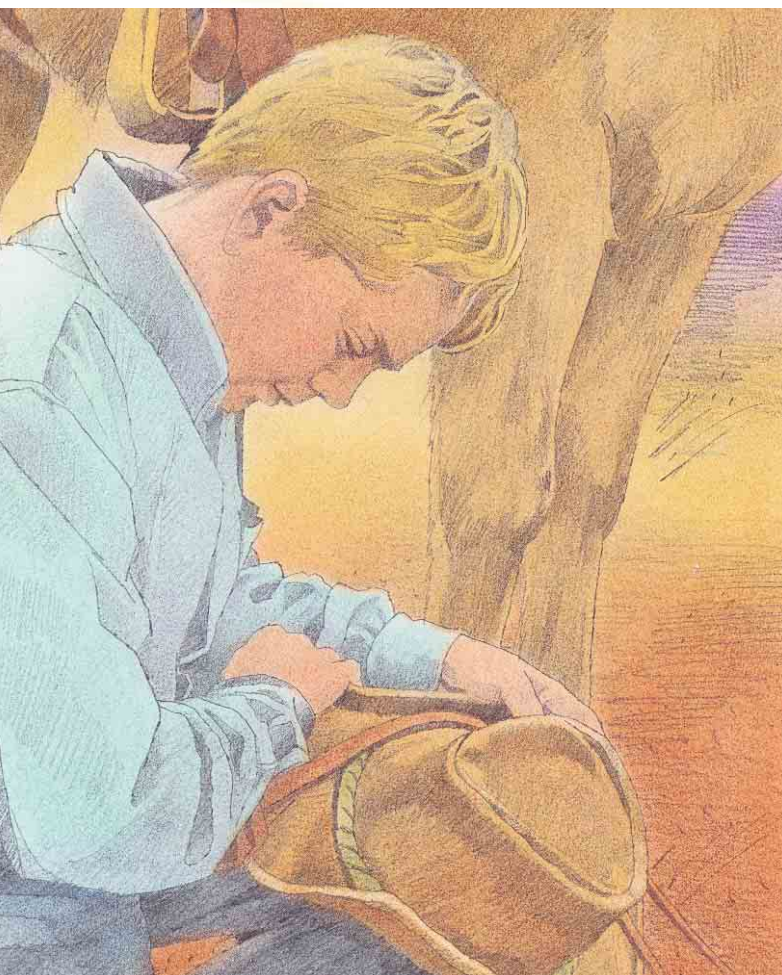
Han kom ihåg att han hade bätt om regn och började spana ut över himlen efter moln. Allt han såg var ett enda litet moln långt i sydväst. Han följde noga molnen med blicken och undrade vad som skulle hända. Efter en stund kände han hur det började blåsa upp från det håll där molnet var. Kom det mot honom? Det tycktes också bli större. "Ja, Herre", sade han högt, "jag bad om regn."

Snart kände han en regndroppe på sin hand. En annan droppe föll på sadeln, en annan på hästen och sedan en till på handen. Plötsligt kom det en regnskur ur det lilla molnet! Inom några minuter forsade vattnet nerför stigen och ner i den lilla ravinen bredvid stigen. Det nådde hästen nästan upp till knäna! Bob steg av, lade sig på magen och drack tacksamt sig otörstig av det grumliga vattnet. Sedan fyllde han på fältflaskan. Styrkta fortsatte han och hästen sin väg.

Efter att ha ridit bara ett kort stycke upptäckte Bob att stigen och marken runt omkring honom var het, torr och dammig. Det var då Bob till fullo insåg vad som hade hänt. Han höll in hästen, steg av den och knäföll på den dammiga stigen. Än en gång bad han ur djupet av sitt hjärta: "Jag tackar dig, Herre, för att du gjorde så att det regnade ur ett litet moln i öknen, så att jag och min häst kunde få dricka."

Från den dagen och ända tills Bob dog 86 år gammal, berättade han för sina barn och barnbarn om vad som hade hänt. De tröttnade aldrig på att höra berättelsen, och de har berättat den för sina barn och barnbarn.

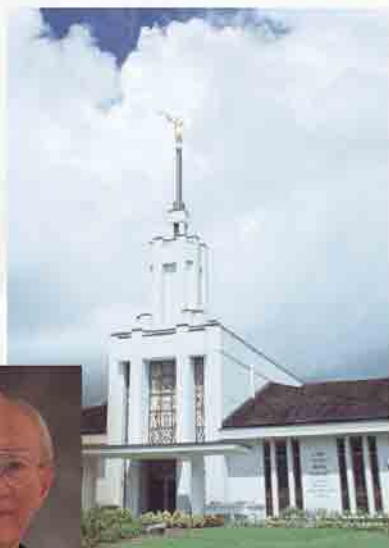
Den bästa delen varje gång Bob berättade om sin ökenfärd var när han bar sitt vittnesbörd: "Låt inte någon försöka intala er barn, att Herren inte kan besvara böner, för det vet jag att han kan." □

Rut och Noomi, Judith Mehr

"Moabitiskan Rut sade till Noomi: 'Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter någon som ser till mig med välvilja.'"
Boas, som ägde åkern, sade till Rut: "'HERREN skall löna dig för vad du har gjort. Ja, full lön skall tillfalla dig från HERREN, Israels Gud, som du har kommit till för att finna tillflykt under hans vingar'" (Rut 2:2; 12).

Jag uppmanar vårt folk överallt, med
all den övertalningsförmåga jag besitter,
att leva värdigt en tempelrekommendation,
att skaffa en sådan och betrakta den
som en dyrbar tillgång, och göra större
ansträngningar att besöka Herrens hus och
ta del av anden och välsignelserna som
finns där." – President Gordon B Hinckley
(se äldste David E Sorensen, "Läran om
tempeltjänst", s 30.)